

S-eXchange

สังวาสสาร: ปีที่ ๔ ฉบับที่ ๑๙ มกราคม - มีนาคม ๒๕๕๐

ผู้ใช้เฮโรอีนเผย ‘จุดเริ่ม’ ของการใช้ยา
‘ไม่ได้อยากลอง เพื่อนก็ไม่ได้ชวน แต่...’

- เมื่อปราบไม่ได้ ก็ต้องหาวิธี ‘อยู่ร่วมกับสารเสพติด’ !!!
- ทำไงดี นักรียนไม่ฟังคำเตือนของครู ?
- โอฟิทยา...ไม่ลาท่อน
- เมื่อตราบาเวอเลือกการท้อที่ไม่ต้องมีพ่อ

๑

๒

๓

๔

๕

๖

๑. ราชบุรีจัดเวทีแลกเปลี่ยนประสบการณ์

ทีมงานก้าวอย่างอย่างเข้าใจ ภาคตะวันตก ร่วมกับครูในโครงการฯ เขต ๑ และเขต ๒ จังหวัดราชบุรี จัดเวทีแลกเปลี่ยนประสบการณ์การจัดกระบวนการเรียนรู้เพศศึกษา เพื่อหาแนวทางในการทำงานต่อไป พร้อมกับเติมข้อมูลเรื่องเอดส์ เมื่อวันที่ ๑๑ ตุลาคม ณ โรงเรียนบางแพปฐมวิทยา จังหวัดราชบุรี

๒. เพศศึกษาเพื่อเยาวชนครั้งที่ ๓

ครูและเยาวชนในโครงการก้าวอย่างฯ ทั่วประเทศกว่า ๙๐๐ คน ร่วมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์เรื่องเพศศึกษาและเอดส์ ในการประชุมวิชาการ “เพศศึกษาเพื่อเยาวชน” ครั้งที่ ๓ เมื่อวันที่ ๒๕-๒๗ ตุลาคม ณ โรงแรมมิราเคิล แกรนด์ คอนเวนชั่น กรุงเทพฯ

๓. อาชีว:ประชุมวิชาการ

ครูและเยาวชนในโครงการก้าวอย่างฯ อาชีวฯ ร่วมแลกเปลี่ยนเรียนรู้พร้อมเติมข้อมูลเรื่องเพศและเอดส์ เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการทำงานเพศศึกษาในการประชุมวิชาการและเวทีแลกเปลี่ยนปลายภาคครั้งที่ ๓ เมื่อวันที่ ๒๕-๓๑ ตุลาคม ณ โรงแรมแกรนด์เดอ วิลล์ กรุงเทพฯ

๔. นครศรีธรรมราช Coaching ครู

ทีมงานก้าวอย่างฯ นครศรีธรรมราชติดตาม Coaching การเรียนการสอนเพศศึกษาของโรงเรียนสิชลคุณาธารวิทยา จังหวัดนครศรีธรรมราช เมื่อวันที่ ๔ พฤศจิกายน

๕. ลำปางขยายเครือข่ายครูเพศศึกษา

ทีมวิทยากรหลักก้าวอย่างฯ ภาคเหนือ ร่วมเป็นวิทยากรในการอบรมขยายเครือข่ายครูผู้สอนเพศศึกษาทั้งโรงเรียนของโรงเรียนแจ้ห่มวิทยาจังหวัดลำปาง เพื่อนำไปบูรณาการกับสาระวิชาอื่นๆ พร้อมทั้งทำแผนการสอนเมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ณ โรงเรียนแจ้ห่มวิทยา

๖. เครือข่ายเยาวชน ‘วิกิบทกรุงเทพฯ’ ร่วมกิจกรรมวันเอดส์โลก

เยาวชนเครือข่ายเพศศึกษา ‘วิกิบทกรุงเทพฯ’ ร่วมกิจกรรมวันเอดส์โลกที่จัดเมื่อวันที่ ๑ ธันวาคม ณ สวนลุมพินี โดยร่วมสำรวจความคิดเห็นประชาชนในประเด็นเรื่องเพศและเอดส์ จัดนิทรรศการ และแสดงละคร

S-exchange สังกาสสาร ราย ๓ เดือน เป็นเวทีการสื่อสารเรื่องเพศศึกษาสำหรับเครือข่ายโครงการ “ก้าวอย่างอย่างเข้าใจ” และเครือข่ายคนทำงานด้านเอดส์ เพศศึกษา และสุขภาพทางเพศ

ติดต่อ **S-exchange** ได้ที่ **องค์กรสิปพ (PATH)**

๓๗/๑ ซอยเพชรบุรี ๑๕ ถนนเพชรบุรี กรุงเทพฯ ๑๐๔๐๐
โทรศัพท์ ๐-๒๖๕๓-๗๕๖๓ ถึง ๕ โทรสาร ๐-๒๖๕๓-๗๕๖๘
อีเมล pathbangkok@path.org และ www.teenpath.net

จัดทำโดย **องค์กรสิปพ (PATH)** ในโครงการ “ก้าวอย่างอย่างเข้าใจ” ซึ่งได้รับการสนับสนุนเงินจากกองทุนโลกเพื่อแก้ไขปัญหาเอดส์ วัณโรคและมาเลเรีย (Global Fund to Fight AIDS, Tuberculosis & Malaria)

USNN ภารกิจ : รุจน์ โกมลบุตร

กอง USNN ภารกิจ : กาวนา เหวียนระวี, วรานุช ชินวรโสภาค, หทัยรัตน์ สุตา, กษมา สัตยาหุริกัน, อุษาสินี ริวทอง, อรพิน ยิ่งยงพัฒนา, พรนุช สถาผลสวัสดิ์, ชูไชย นิจไตรรัตน์, สุภัทรา บัวเพิ่ม, พรพรรณ ทองทองศักดิ์, อริสา สุมาลย์, แสงจันทร์ เมฆาตระกูล, รัตนาพร คำทอง, สุทิศา ศรีบุตรวงษ์, กัญญา เพชรคง

ศิลปิน : อานันท์ กุลกาญจน์

เกลียด “แขก”

ปาก็สถานแยกตัวมาจากอินเดียเมื่อปี ๒๔๙๐ เพราะดินแดน ปาก็สถานส่วนมากเป็นชาวมุสลิม ขณะที่อินเดียเป็นชาวซิกข์ และ ฮินดู

ตอนแยกประเทศกันนั้น ประชาชนต่างศาสนานับล้าน ต้องอพยพข้ามเขตกันอย่างอลหม่าน หลายรายไปไม่ถึงดินแดนแห่ง ฝัน...

ทางใต้ของปาก็สถาน มีเมืองโมเฮ็นโจดาโรที่อายุกว่า ๔,๐๐๐ ปี เชื่อกันว่าเป็นต้นกำเนิดอารยธรรมแห่งเอเชียกลาง และพุทธ ศาสนาก็เคยมีอิทธิพลในดินแดนแห่งนี้ เห็นได้จากหลักฐานคือ มหาสถูปสูง ๗๐ เมตร

ทางเหนือของปาก็สถานมีเมืองสำคัญเมืองหนึ่งชื่อ ตักกิลิลา ซึ่งเป็น ‘เมืองมหาวิทยาลัย’ ของโลกยุคโบราณ

อเล็กซานเดอร์มหาราชเคยยกทัพมาถึงตักกิลิลาเมื่อ ๒,๐๐๐ ปีก่อน เลือดเนื้อเชื้อไขของกองทัพอเล็กซ์ กลายเป็นกลุ่มคน กลุ่มแรกของโลกที่เป็นผู้ปั้น ‘พระพุทธรูป’ ขึ้นมาที่ตักกิลิลา ซึ่ง ขณะนั้นได้รับอิทธิพลจากพุทธศาสนา

พระพุทธรูปสกุลคันธาระมีรูปลักษณะเหมือน ‘ฝรั่ง’ เพราะ ‘ฝรั่ง’ เป็นคนปั้น กล่าวคือสรีระสมสัดส่วนจริงของมนุษย์ พระพักตร์ ส่างงามดังเทพเจ้ากรีก พระนาสิกโด่ง เกศยาวขมวดมุ่นเป็นเมาลี ผ้ากาสาวยาวสลวยจำหลักกลีบมียอย่นเหมือนจริง

ชาวปาก็สถานเป็นผู้เก็บงำรักษาอารยธรรมของโลก และ พระพุทธรูปเหล่านั้นเอาไว้ให้ชาวพุทธและชาวโลกได้ชื่นชมใน ความมหมดจดดงงามตราบเท่าทุกวันนี้

ชาวปาก็สถานแม้หน้าตาออกจะ ‘ดูตุ๋’ แต่มีจิตใจดี ให้ ความช่วยเหลือ ไม่กินเหล้าเพราะเป็นประเทศปลอดเหล้า นิยม กินข้าวในบ้านกับครอบครัว นานๆ จึงจะออกกินข้าวนอกบ้าน

ประเทศนี้อยู่ภายใต้การปกครองของประธานาธิบดีมุซาร์ราฟ ตั้งแต่ปี ๒๕๔๒ ซึ่งยึดอำนาจมาจากผู้นำคนก่อน แต่ ประธานาธิบดีบุช แห่งสหรัฐฯ ที่รังเกียจการรัฐประหาร ก็ยื่นเงิน ๕ พันล้านเหรียญ เพื่อแลกกับการใช้ปาก็สถานเป็นฐานในการ บอมบ์อัฟกานิสถานในการควานหาตัว ‘แขก’ นาม บินลาเดน

ตอนที่ปาก็สถานพัฒนาระเบิดนิวเคลียร์ เพื่อเอาไว้ต่อรอง กับมหาอำนาจ นานาชาติโดยเฉพาะฝรั่งพากันต่อต้าน และเรียก โครงการนี้ว่า ‘Islamic Bomb’

ขณะที่อินเดียผลิตระเบิดนิวเคลียร์ ไม่มีใครเรียกว่า ‘Hindu Bomb’ หรือตอนที่อเมริกา รัสเซีย ฝรั่งผลิตอาวุธนิวเคลียร์ ก็ไม่มีใครเรียกว่า ‘Christian Bomb’

ประเทศที่นานาชาติดูแคลนเพราะเห็นว่าเป็น ‘แขก’ นี้ แหละ กลับกลายเป็นดินแดนที่สามารถให้ประสบการณ์เรา ต่างไปจากที่เราเคย ‘ได้ยิน’ มาโดยสิ้นเชิง ☺

นิสฺบฺญ . . .

คนในข่าว๒

บทบรรณาธิการ.....๓

☺ เกลียด ‘แขก’

รอบรู้บ้านเรา.....๔

บางกอกชอกแซก.....๖

ทแยงมุม.....๗

☺ ท้องไม่ (ต้อง) มีพ่อ : ความต้องการที่เลือกได้?

เข้าใจไอที๘

☺ รู้จักเครือข่ายเยาวชนก้าวต่างๆ ผ่านเว็บไซต์

โรงเรียนของเราอยู่๙

☺ เพศศึกษาในโรงเรียนดาร์ลุมาอาเรฟ : จุดเริ่มต้นเพื่อการสานต่อ

ลงขันความคิด๑๐

☺ ครูสอนเพศศึกษาแล้วนักเรียน ‘ท้อง’ เป็นความล้มเหลวหรือไม่?

บทความพิเศษ๑๒

☺ ผม (เคย) ตัดยาครับ

รายงานพิเศษ๑๖

☺ การ ‘ปราบปราม’ สารเสพติด... อาจไม่ใช่คำตอบสุดท้าย!!!

คือความเข้าใจ๑๘

☺ ทศนคติของเยาวชน-ผู้ใหญ่ในเรื่องเพศ ต่างกันจริงหรือ?

มองมุมเยาว์๑๙

☺ เพศวิถีของวัยรุ่นในวันที่โลกหมุนเปลี่ยน

สอนรัก สลักใจ๒๐

เคล็ดลับหลังห้อง.....๒๒

☺ ‘สื่อ’ เพศศึกษา หาได้รอบตัว

หนึ่งคุณครู หนึ่งผลิตภัณฑ์๒๓

☺ เลี้ยงไก่ชน

เที่ยวทั่วไทยไปกับเอ็มที๒๔

☺ ไอ้พ่ทยา...ไม่ลาก่อน

Sexual Literature๒๕

☺ จาก ‘เรื่องราวส่วนตัว’ ถึง ‘โคตรรักเอ็งเลย’... แรงปะทะแห่งชีวิตสมรส

ห้องลูกที่ปรึกษา๒๖

☺ ช่วยครูด้วย นักเรียนไม่ฟังคำเตือนของครู

เยี่ยม...เยาวชน๒๗

☺ เตรียมต้อนรับกลุ่มเยาวชนอาเซียนรุ่นใหม่... จากค่ายรู้เท่าทันสื่อ จ.แพร่

● เพิ่มจำนวนเยาวชนหญิงในสถานศึกษาเพื่อลดปัญหาเอดส์

สมาคมสตรีแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ เผยรายงานว่า มีความสัมพันธ์อย่างแนบแน่นระหว่างการติดเชื้อเอชไอวี การออกจากระบบการศึกษา การแต่งงานเมื่ออายุน้อย และการตั้งครภ์

การศึกษาพบว่า เยาวชนแทนซาเนียราวร้อยละ ๒๐-๔๐ แต่งานก่อนเป็นผู้ใหญ่

การศึกษาครั้งนี้เก็บข้อมูลจากเยาวชนหญิงและผู้ใหญ่หญิงที่ตั้งครภ์ และไปรับบริการในโรงพยาบาลทางฝั่งตะวันออกเฉียงใต้และภาคกลาง พบว่าร้อยละ ๗๖.๖ รู้สึกตระหนักต่อการได้รับเชื้อเอชไอวี อย่างไรก็ตามกลุ่มตัวอย่างส่วนมากก็ปฏิเสธที่จะตรวจเลือดเพื่อทราบสถานะการมีเชื้อของตัวเอง ขณะที่เยาวชนหญิงและผู้ใหญ่หญิงที่ตัดสินใจตรวจเลือด พบว่าร้อยละ ๖ ได้รับเชื้อเอชไอวี โดยติดมาจากสามี

ยูเนสโก วินชานด์ ผู้อำนวยการแนวร่วมธุรกิจด้านเอดส์แห่งแทนซาเนีย กล่าวว่า เยาวชนหญิงบางคนต้องออกจากโรงเรียนเมื่ออายุ ๑๑ ปีเพื่อไปแต่งงาน ซึ่งโดยทั่วไปจะเป็นอันตรายต่อสุขภาพเพราะเนื้อเยื่อของอวัยวะเพศยังบอบบางอยู่ ซึ่งจะง่ายต่อการฉีกขาดระหว่างการมีเพศสัมพันธ์ ทำให้เอชไอวีมีโอกาสเข้าสู่กระแสโลหิตจนอาจเกิดการติดเชื้อได้

นอกจากนี้พวกเขายังเยาว์เกินไปที่จะเข้าใจความจำเป็นของการรู้สถานะการมีเชื้อเอชไอวีของตัวเองและยังไม่สามารถโน้มน้าวให้คู่หมั้นไปตรวจหาเชื้อ

เหตุดังกล่าวแทนซาเนียได้ประกาศนโยบายการศึกษาครั้งใหม่ โดยในปี ๒๕๕๐ นี้จะมุ่งเน้นการให้การศึกษาแก่เยาวชนหญิง และจะตั้งกรมการศึกษาในระดับเขตเพื่อเพิ่มจำนวนเยาวชนหญิงให้อยู่ในระบบโรงเรียนให้มากขึ้น

● สตรีอิหร่านได้รับรางวัลส่งเสริมเสรีภาพ

สมาคมผู้ผลิตหนังสือนานาชาติ ได้ประกาศให้ซาร์ลา ลากิจ เป็นสตรีที่ผลิตหนังสือคนแรกในอิหร่าน ที่ได้รับรางวัลผู้ผลิตหนังสือที่ส่งเสริมเสรีภาพ ซึ่งเป็นรางวัลที่ตั้งขึ้นใหม่เป็นครั้งแรกของสมาคมฯ รางวัลนี้มีมูลค่า ๔,๐๐๐ เหรียญ

สหรัฐ หรือราว ๑๔๔,๐๐๐ บาท ซึ่งจะมอบให้แก่บุคคลหรือองค์กรทั่วโลกที่ทุ่มเทเพื่อปกป้องหรือส่งเสริมเสรีภาพในด้านการแสดงออก

ลากิจ เกิดในปี ๒๕๔๕ เธอเป็นสตรีคนแรกในอิหร่านที่ตั้งสำนักพิมพ์เมื่อปี ๒๕๒๖ นับจากนั้นสำนักพิมพ์โรซานการานของเธอผลิตหนังสือกว่า ๒๐๐ เรื่อง ซึ่งส่วนมากเป็นงานของผู้หญิงตัวลากิจเองก็เป็นทั้งนักเขียนและนักแปล

ลากิจเป็นเป้าหมายของการถูกคุกคามเนื่องจากงานวิชาชีพของเธอมาโดยตลอด เช่นในปี ๒๕๔๓ ขณะที่ยังอายุ ๔๕ ปี เธอถูกจำคุกเป็นเวลาหลายเดือนในข้อหากระทำการขัดต่อความมั่นคงแห่งชาติ เพราะเธอไปกล่าวสุนทรพจน์ที่เบอร์ลินเกี่ยวกับการปฏิรูปทางการเมืองของอิหร่าน และในปี ๒๕๔๘ สำนักพิมพ์ของเธอถูกลอบวางระเบิดเป็นเหตุให้ต้นฉบับจำนวนมากถูกทำลาย

● จีนสอนเพศศึกษาเพิ่มขึ้น

แม้ว่าเพศศึกษาจะเป็นเรื่องต้องห้ามในประเทศจีน แต่ก็เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้น โรงเรียนบางโรงเรียนสอนเพศศึกษาหลายคาบต่อปี

ส่วนมากแล้วเพศศึกษาในจีนจะสอนกันเพียง ๑ ครั้ง ใช้เวลา ๔๕ นาทีให้แก่นักเรียนชั้นมัธยมต้น อย่างไรก็ตามครูผู้สอนก็มักจะเขินอาย ไม่กล้าพูดคุยกุญแจเปลี่ยนกับนักเรียนในหัวข้อเกี่ยวกับประจำเดือนและการทำงานของอวัยวะในร่างกาย

การศึกษาพบว่า แม้ว่าเยาวชนจีนส่วนมากจะค่อนข้างเป็นผู้อนุรักษ์นิยมเมื่อเทียบกับประเทศอื่นๆ แต่นักเรียนและนักศึกษาของจีนจำนวนมากก็มีเพศสัมพันธ์และมีการทำแท้ง

ศูนย์ให้คำปรึกษาทางโทรศัพท์สำหรับเยาวชนที่ตั้งครรภ์ซึ่งเพิ่งตั้งขึ้นที่มหานครเซี่ยงไฮ้เมื่อกลางปีก่อน ได้ให้บริการไปแล้วถึง ๑๑,๐๐๐ ครั้ง ซึ่งร้อยละ ๔๗ เป็นเรื่องเกี่ยวกับเยาวชนที่ไปทำแท้งในครั้งแรก ร้อยละ ๓๕ เป็นเรื่องเยาวชนที่ไปทำแท้งครั้งที่สอง และร้อยละ ๑๘ เป็นการไปทำแท้งครั้งที่สามหรือมากกว่า

ผู้เชี่ยวชาญวิเคราะห์ว่า การทำแท้งของเยาวชนที่เพิ่มขึ้นส่วนหนึ่งมาจากการโฆษณาว่าการทำแท้งมีราคาไม่แพง

และไม่เจ็บ นอกจากนี้แม้การทำแท้งต้องทำที่โรงพยาบาล แต่ตัวยาที่ใช้กลับซื้อหาได้ในคลินิกที่ไม่มีใบอนุญาตในราคาเพียง ๑๕ เหรียญสหรัฐฯ หรือประมาณ ๕๔๐ บาท

วุ ลอเหมย ผู้จัดการวิทยุ ‘เสียงกระซิบแห่งคำคืน’ ซึ่งตอบคำถามเรื่องเพศ กล่าวว่า ประเทศจีนเคยปกปิดเรื่องเพศศึกษา เพราะเห็นว่าเป็นเรื่องสกปรก ซึ่งต้องใช้เวลานานในการเปลี่ยนทัศนคติดังกล่าว เขาเห็นว่าเจ้าหน้าที่ในกระทรวงศึกษาธิการเริ่มเปิดกว้างขึ้นกว่าเมื่อ ๑๐ ปีก่อน แต่พวกเขาก็ยังตามไม่ทันกับความต้องการรู้ของนักเรียน

● กฎหมายห้ามทำแท้ง ทำให้ต้องลักลอบทำแท้ง

มาเรียน มอลแมน นักวิจัยของฮิวแมนไรตส์วอช ได้ทำรายงานเรื่อง บทเรียนการทำแท้งในละตินอเมริกา โดยชี้ให้เห็นว่า แม้การทำแท้งจะเป็นเรื่องผิดกฎหมายในหลายๆ ประเทศในละตินอเมริกา แต่เธอได้พบกับหญิงจำนวนมากที่ผ่านการทำแท้งในประเทศเหล่านั้น ซึ่งจำกัดการเข้าถึงอุปกรณ์คุมกำเนิด บริการยุติการตั้งครรภ์ และบริการเพศศึกษา

ผู้หญิงเหล่านั้นบอกกับเธอว่า ‘ฉันไม่มีเงินเดือนละ ๑๐ เหรียญสหรัฐฯ (ประมาณ ๓๖๐ บาท) เพื่อซื้อยาคุม ฉันต้องเก็บเงินเพื่อเอาไปซื้อนมให้ลูกกิน’ หรือ ‘ฉันไม่ได้อยากมีเพศสัมพันธ์ แต่มันก็เกิดขึ้นจนฉันตั้งครรภ์’ หรือ ‘ถ้าฉันให้ลูกคนนี้เกิด ฉันก็จะไม่สามารถดูแลลูกๆ ที่เกิดมาก่อนหน้า’ หรือ ‘พ่อดีใจฉัน’

มาเรียน สรุปบทเรียนจากการศึกษาได้ ๓ ประการคือ

ประการแรก กฎหมายห้ามทำแท้งไม่สามารถยุติการทำแท้งได้ ‘ฉันไม่สนใจหรอกว่าเป็นการทำแท้งที่ถูกหรือผิดกฎหมาย ถ้าฉันต้องทำ ฉันก็ต้องทำ’ หญิงถูกสาม อายุ ๓๒ ปีลอบทำแท้งหลังจากถูกสามีข่มขืน บอกกับมาเรียน

มาเรียนพบว่า หญิงจำนวนมากใช้วัตถุสวนเข้าไปในช่องคลอดเพื่อยุติการตั้งครรภ์ บางกรณีไปรับบริการจากสถานบริการที่ไม่มีมาตรฐานจนทำให้ติดเชื้อ หรือบางรายอาการสาหัส

ประการที่สอง หญิงที่สามารถยุติการตั้งครรภ์ได้ตามกฎหมาย เช่น เพื่อสุขภาพของแม่ หรือถูกข่มขืน กลับรู้สึกไม่กล้าที่จะไปทำแท้งตามระบบ เพราะกังวลว่าตัวเองอาจจะถูกจับกุม ดังนั้นจึงต้องไปลักลอบทำแท้งกับสถานบริการที่ไม่มีใบอนุญาต จนเป็นเหตุให้หญิงตั้งครรภ์จำนวนมากต้องเสียชีวิต ดังนั้นการเขียนกฎหมายให้ยกเว้นการทำแท้งได้ในบางกรณี ก็อาจไม่ได้ช่วยให้สถานการณ์ดีขึ้น

ประการสุดท้าย การหยุดการยุติการตั้งครรภ์ที่ดีที่สุดคือการป้องกันการตั้งครรภ์เมื่อไม่พร้อม ในละตินอเมริกา ซึ่งการคุมกำเนิดและเรื่องเพศเป็นสิ่งต้องห้าม ทำให้เกิดการตั้งครรภ์เมื่อไม่พร้อมเป็นจำนวนมาก จนนำไปสู่การยุติการตั้งครรภ์มากตามไปด้วย

ท่านที่พลาดโอกาสไปร่วมงานมหกรรมตลาดนัดประสบการณ์และการประชุมวิชาการ ‘เพศศึกษา เพื่อเยาวชน’ ครั้งที่ ๓ ‘Love Lust & Learning’ (รัก โกร๋ และเรียนรู้) สามารถ ‘เก็บตก’ เนื้อหาจาก ห้องเสวนาต่างๆ ได้ใน www.teenpath.net และจาก ‘เสียงเยาวชน’ หนังสือพิมพ์รายวันที่เยาวชนจัดทำ ขึ้นระหว่างงานประชุม **ร** เครือข่ายเยาวชน V-Teen กรุงเทพฯ จัดกิจกรรมในงานวันเอดส์โลกร่วมกับ ยูเนสโก เมื่อวันที่ ๑ ธันวาคม ณ สวนลุมพินี ออกสำรวจความเห็นประชาชนในเขตกรุงเทพฯ กว่า ๑,๕๐๐ รายในเรื่องดูยางอนามัยกับเอดส์... สำนักโพลต่างๆ เริ่มหนาว เพราะเยาวชนก็ทำโพลเองได้แล้ว **ร** สำนักเอดส์ กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข ได้ส่งมอบดูยางอนามัยจำนวนสี่แสนชิ้น ที่กองทุนโลกเป็นผู้สนับสนุนให้กับโครงการก้าวอย่างอย่างเข้าใจแล้ว ศูนย์ประสานงานภาค (Node) จะ กระจายดูยางให้กับสถานศึกษาอย่างทั่วถึงและเท่าเทียม **ร** ด้วยว่าโรงเรียนในพื้นที่กรุงเทพฯ ที่เข้าร่วม โครงการก้าวอย่างฯ มีมากถึง ๔๓ โรง องค์การแพธจึงดึงตัว **ร** ริดาดพร คำทอง (เกศ) มาร่วมด้วยช่วย **ร** กษมา สัตยาหุรัถย์ (บี) ประสานงานกับคุณครูและเยาวชน **ร** ทิมอาจารย์มรกต.อยุธยาและชาวแพธ ได้จัดทดสอบหลักสูตรเพศศึกษาแบบรอบด้าน กับนักศึกษาวิชาเอกสังคมศึกษา ปี ๓ คณะครุศาสตร์ เป็นเวลา ๕ วันเต็ม น้องๆ บอกว่า คิดว่าหลักสูตรจะน่าเบื่อ แต่เอาเข้าจริงรู้สึกสนุก และมีเรื่องที่ไม่เคยรู้ อีกมากมาย บรรดาอาจารย์ฟังแล้วฮึกเหิม คั้นไม้คั้นมืออยากสอนไวๆ **ร** ราชบุรีเป็นหัวหอกในการ ลองทำชุดกิจกรรมเพศศึกษาตั้งแต่ ป.๑ - ๖ โดยมีคณะครูจากหลายโรงเรียนช่วยกันทำ และมีโรงเรียน **ร** วัดดอนหวาย นครปฐม และ วัดหุบกระเทียมจะลองนำไปสอนในเทอม ๒ นี้ ได้ผลประการใดแล้วจะแจ้ง ให้ทราบ **ร** สมเกียรติ สุขรัตน์ (อาจารย์หนวด) แห่งกำแพงแสนวิทยา นครปฐม ใช้เวลาว่างในช่วง ปิดเทอม ชวนคณะครูเพศศึกษามาคุยกันนอกรอบว่าจะขยายผลในปีต่อไปอย่างไรดี **ร** นาร่องกันใหญ่ กระจายให้เต็มระบบ **ร** ทั้งรับใหญ่ว่องกุศลกิจ เบญจมาชุกติศ บางแพปฐมพิทยา สวนผึ้งวิทยา **ร** จังหวัดราชบุรี และท่าม่วงราษฎร์บำรุง จังหวัดกาญจนบุรี จัดอบรมให้ครูบูรณาการทั้งโรงเรียนในเทอม ที่ผ่านมา **ร** สุพรรณิ สฤชดีอภิรักษ์ สสจ.เพชรบุรี จัดประชุมเชิงเรื่องแผนพัฒนาเยาวชนในจังหวัด เพชรบุรี จนผู้ว่าฯ เห็นด้วย และให้ร่างแผนโดยละเอียดมาเสนอ ขึ้นถัดไปจะแต่งตั้งคณะทำงานด้าน **ร** เยาวชนเมืองเพชรฯ ประกอบด้วยส่วนการศึกษา โรงเรียน สาธารณสุข และแอดเซส ดูๆ แล้วทีมงานจาก **ร** ก้าวอย่างฯ เข้าไปเป็นคณะทำงานฯ เกินครึ่ง **ร** ผลงานขึ้นโบว์แดง **ร** วินัย พุ่มบุญทริก รองผู้อำนวยการ รับผิดชอบ ภูมิภาคใน ๑ เดือนสามารถผลิตหุ่นจำลองอวัยวะเพศหญิงและชายสำเร็จ หลังจากที่ถูกชาวบ้าน **ร** รอบๆ ‘สรรเสริญ’ ว่า ‘ครูสร้างโรงงานอะไร เหมือนจัง’ **ร** ขอแสดงความยินดีกับคนทำงานเพศศึกษา **ร** สังกัดอาชีวศึกษา จังหวัดอุดรธานี คือ เอกวิทย์ ธาตุไชย และ มนัสนันท์ ราตรีหว่าง กับรางวัลบุคคล **ร** ดีเด่นด้านสังคมระดับจังหวัด ประจำปี ๒๕๕๙ และวิทยาลัยเทคนิคอุดรธานีกับรางวัลสถานศึกษาดีเด่น **ร** ด้านการส่งเสริมการแก้ไขปัญหาเอดส์และกามโรคระดับจังหวัด **ร** ขอต้อนรับปีใหม่สำหรับผู้ใหญ่ใจดี **ร** ทุกท่าน ขอให้อันส่งสัจจากความมุ่งมั่นในการทำงานเพศศึกษาเพื่อเยาวชน จงดลบันดาลให้ทุกท่าน **ร** มีความสุข ความรื่นรมย์ทางเพศกันอย่างพอเพียงตามอัตภาพเถอะ สาธุ...๘

ท้องไม่ (ต้อง) มีพ่อ : ความต้องการที่เลือกได้ ?

เป็นชาวฮือฮาไม่น้อยกับกรณีของดาราสาวแนน อมิตตา ชินสำเร็จ หลังออกมาเปิดเผยว่าตั้งครรภ์ก่อนแต่งงาน และย้ำชัดว่าไม่ต้องการหาพ่อให้เด็ก เพราะพร้อมจะดูแลเอง

หลายคนคงแปลกใจว่า แล้วแนนและลูกจะเป็นครอบครัวสมบูรณ์แบบได้อย่างไร หากไม่มีพ่อ

สมใจ รักษาตรี ผู้อำนวยการสถาบันครอบครัวไทย กล่าวว่า แม้เรื่องนี้เป็นสิทธิส่วนบุคคลก็จริง แต่เพราะเขาเป็นบุคคลสาธารณะ เป็นธรรมดาที่จะต้องถูกจับตาทุกฝี่ก้าว

ในมุมมองของแฟนคลับอาจจะมองว่า ‘ไม่ใช่เรื่องเสียหาย’ ‘ไม่เห็นจะเป็นอะไรเลย’ ‘พี่เขายังทำได้เลย’ กลายเป็นการลดความตระหนักเรื่องท้องหรือรวมไปถึงเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งไม่ต่างกับการโฆษณาเหล่า เด็กเห็นซ้ำๆ ก็จะมีซึมซับเข้าไป หรือเหมือนกรณีของหม่อม ถึงสังคมจะมีปฏิกิริยา แต่ก็แค่แป๊บเดียวและไม่เกิดผลใดๆ จึงไม่เห็นจะมีประโยชน์กับการที่เขาจะออกมาพูดอย่างนี้

นอกจากนี้คิดว่าปัญหารออยู่ข้างหน้าแน่นอน และมีสูงกว่าครอบครัวที่สมบูรณ์ ซึ่งต้องประกอบด้วยพ่อ แม่ ลูก แต่ก็ยังดีกว่าในหลายกรณี ตรงที่เขาคิดว่าจะสามารถเลี้ยงดูได้ แต่สิ่งหนึ่งที่ต้องเจอคือเรื่องจิตใจ เมื่อเกิดการตั้งคำถามว่า ‘พ่อไปไหน’ หรือเห็นพ่อเพื่อน ก็จะเกิดการเรียกร้อง และในแง่สังคมในฐานะที่เขาเป็นดารา เมื่อโตขึ้นอาจได้ยินคนพูดว่า ‘แม่เธอน่ะ ท้องไม่มีพ่อ’ ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมของเด็ก จึงต้องหาทางป้องกันไว้ด้วย

อย่างไรก็ตาม หากเขาสำนึก สังคมก็ควรให้โอกาส และใช้ประสบการณ์สอนน้องๆ ว่าอย่าทำอย่างนี้ รวมทั้งอยากให้เยาวชนแยกแยะระหว่างพฤติกรรมของบุคคลกับความนิยม ชมชอบว่าต้องไม่เอามาปะปนกัน

เยาวชนต้องเรียนรู้ เพื่อให้เกิดเป็นจิตสำนึกที่เสมือนวัคซีน เมื่อเจอเหตุการณ์อะไรก็จะสามารถตัดสินใจได้

โฉมฉาย อัคร รongประธานกลุ่มเยาวชนหมากเล็บแมว วิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรธานี กล่าวว่า เป็นเรื่องดีที่พี่ออกมาเปิดเผย เพราะถ้าเป็นโฉม ก็จะทำอย่างนี้ เพราะเรื่องบางเรื่อง ไม่ว่าจะตั้งใจทำหรือไม่ตั้งใจทำ เราก็ต้องมีความรับผิดชอบ

แม้สังคมจะมองหรือว่าเขาอย่างไรก็ตาม แต่ในเมื่อพี่เขามีความรับผิดชอบ และพร้อมจะต่อสู้กับปัญหา จึงควรที่จะให้กำลังใจกัน

โฉมคิดว่า พี่เขาน่าจะสามารถเลี้ยงลูกให้เป็นคนดีได้ แต่ปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นคือ ลูกไม่เข้าใจว่าทำไมไม่มีพ่อ ซึ่งถ้าพี่เขาอธิบายให้ลูกเข้าใจ ว่าเพราะอะไร ก็จะเป็นผลดี

ความจริงแล้วเรื่องแบบนี้มีมากในสังคม แต่อยู่ที่ตัวของบุคคลมากกว่าว่าจะสามารถจัดการได้หรือไม่ ก็เหมือนกับผู้หญิงที่เขาอยากมีลูก แต่ไม่อยากมีสามี ก็ไปทำก๊ฟ ผู้หญิงคนนี้ก็ต้องรับผิดชอบต่อลูกและสิ่งที่จะเกิดขึ้นให้ได้

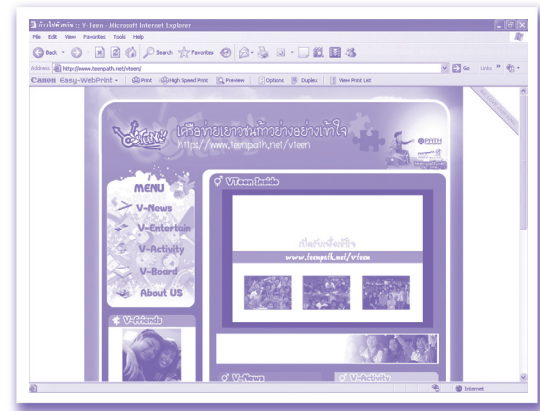
เรื่องนี้ ถ้าวัยรุ่นที่คิดเป็น ต้องวิเคราะห์ให้เป็น บทเรียน คือต้องรับผิดชอบต่อให้เหมือนกับพี่เขาให้ได้ สังคมจึงจะยอมรับ ส่วนผลที่ตามมาอาจจะแตกต่างกันขึ้นอยู่กับความรับผิดชอบของแต่ละบุคคลและปัจจัยอื่นๆ

จึงอยากให้วัยรุ่นคิด วิเคราะห์เรื่องราวของคนอื่น เพื่อมาเป็นบทเรียนสอนตัวเอง

รู้จักเครือข่ายเยาวชนกันอย่างๆ ผ่านเว็บไซต์

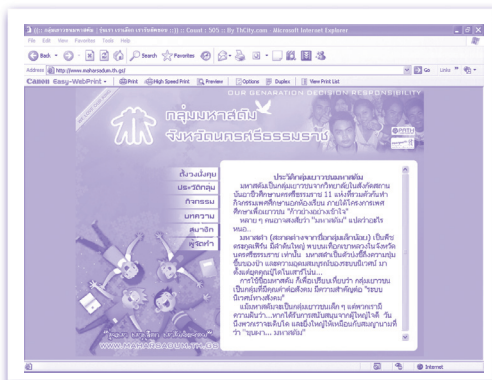
นอกเหนือจากงานผลิตภัณฑ์หลักสูตรเพศศึกษาในระบบการศึกษาแล้ว งานอีกด้านหนึ่งของโครงการต่างๆ คือการพัฒนาเครือข่ายเยาวชนเพื่อส่งเสริมของตัวองในเรื่องเพศ ผ่านเครื่องมือสื่อสารต่างๆ เช่น สื่อสิ่งพิมพ์ ละคร แลไอที

‘เข้าใจไอที’ ขอประเดิมเปิดคอลัมน์ใหม่ ด้วยการแนะนำให้รู้จักกับเว็บไซต์ของเครือข่ายเยาวชนเหล่านั้น ซึ่งเกิดจากกระบวนการค่ายพัฒนาแกนนำเยาวชนของโครงการต่างๆ

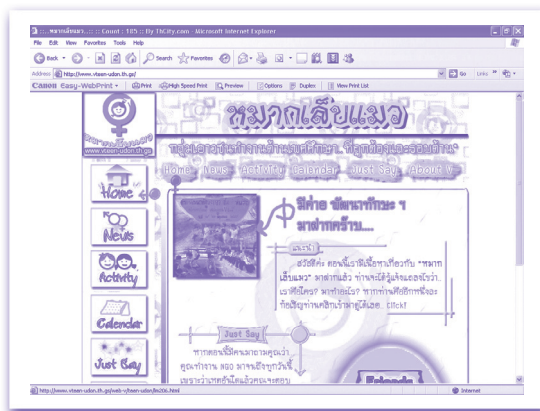
www.teenpath.net/vteen

เป็นเว็บไซต์หลักของเครือข่ายเยาวชนโครงการต่างๆ ที่รวมใจกันตั้งชื่อว่า V-Teen โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อรายงานกิจกรรม ข่าวสารของเครือข่ายผ่านห้องที่ใช้ชื่อว่า V-Activity และเป็นพื้นที่ที่แสดงความสามารถของเยาวชนที่ชื่นชอบการออกแบบงาน Animation และ Graphic ผ่านห้อง V-Entertain

www.maharsadum.th.gs

เว็บไซต์กลุ่มเยาวชนมหาสัดัม จ.นครศรีธรรมราช เกิดจากการรวมตัวของกลุ่มเยาวชนที่ผ่านค่ายเท่าทันสื่อระดับอาชีวศึกษา จ.นครศรีธรรมราช

www.vteen-udon.th.gs

เว็บไซต์ของกลุ่มเยาวชนหมากเล็บแมว จ.อุดรธานี เกิดจากเยาวชนที่ผ่านค่ายเท่าทันสื่อ ระดับอาชีวศึกษา จ.อุดรธานี

นอกจากนี้ ยังมีกลุ่มเยาวชนที่รวมตัวกันขึ้นมาใหม่ คือกลุ่มเยาวชนบาลีสาย ชลบุรี กลุ่มเยาวชน V-Teen กรุงเทพฯ กลุ่มเยาวชนตุ้มโฮม อุบลราชธานี และศรีสะเกษ เร็วๆ นี้คงได้เยี่ยมชมเว็บไซต์ของเยาวชนเหล่านี้

ผู้สนใจสามารถเข้าเยี่ยมชมได้ที่ชื่อเว็บไซต์ข้างต้น หรือเข้ามาที่ www.teenpath.net แล้วคลิกผ่านลิงค์ที่อยู่ด้านล่างหน้าเว็บไซต์ก็ได้เช่นกัน

เพศศึกษาในโรงเรียนดารุลมาอาเรฟ : จุดเริ่มต้นเพื่อการสานต่อ

แม้บางมิติของอิสลามอาจจะอ่อนไหวต่อเรื่องเพศศึกษา แต่โรงเรียนดารุลมาอาเรฟ ปอเนาะแห่งแรกในจังหวัดสตูล ได้พิจารณาเพศศึกษาเพื่อเยาวชน ‘ก้าวอย่างเข้าใจ’ ไปปรับใช้ดูแลแล้ว...

ดารุลมาอาเรฟเป็นโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม เปิดสอนระดับ ม.๑ ถึง ม.๖ มีนักเรียน ๑,๐๒๔ คน ครู ๖๑ คน

โดยทั่วไปเพศศึกษาถือเป็นส่วนหนึ่งของวิชา ‘ฟิกฮ์’ หรือ ‘ศาสนบัญญัติ’ มีเนื้อหาเกี่ยวกับการครองเรือน การมีคู่ครอง ข้อห้ามต่างๆ ในเรื่องเพศ แต่อาจไม่ได้สอนด้านอารมณ์ความรู้สึก ทักษะการจัดการ รวมถึงความรู้เรื่องโรคติดต่อ เมื่อทางโรงเรียนได้รับเชิญให้เข้าร่วมโครงการก้าวอย่างฯ จึงส่งครูไปอบรม ๕ คน

‘หลังการอบรม ผู้บริหารได้สนับสนุนให้ทำหลักสูตรเพศศึกษาที่เหมาะสมกับวิถีชีวิตของวัยรุ่นมุสลิมในโรงเรียน โดยจัดประชุมระหว่างอาจารย์ที่สอนวิชาฟิกฮ์ กับทีมครูที่ผ่านการอบรมของก้าวอย่างฯ เพื่อนำเนื้อหามาผนวกกัน โดยจะทดลองใช้หลักสูตรดูสัก ๑ ปี แล้วค่อยปรับปรุงเนื้อหาอีกครั้ง’

อาจารย์อภิสิทธิ์ เส้นดิระ ครูแกนนำเพศศึกษากล่าว
ในระยะแรกๆ การนำเพศศึกษาเข้ามา ทางทีมครูที่ผ่านการอบรมต้องทำความเข้าใจกับเพื่อนครู เพราะส่วนหนึ่งเห็นว่าเป็นการซีโพร่งให้กระรอก ทีมครูแกนนำได้พยายามอธิบายถึงความจำเป็นของเพศศึกษา และในระยะเริ่มแรกก็พยายามสอนในหัวข้อที่เกี่ยวกับพัฒนาการของร่างกายเป็นหลัก เพื่อให้ได้รับการยอมรับ

อาจารย์อภิสิทธิ์ เส้นดิระ

ที่สำคัญคือ แนวการสอนที่ใช้เป็นแบบให้ผู้เรียนได้คิดวิเคราะห์ ครูหลายคนจึงให้ความสนใจ และอยากจะนำวิธีการแบบนี้ไปใช้ด้วยเช่นกัน

อาจารย์อะหมัด นาปาเลน ผู้จัดการโรงเรียนกล่าวว่า ‘มีบางหัวข้อที่อาจต้องระมัดระวัง เช่น การสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง เพราะอิสลามไม่อนุญาต จึงสอนให้หลีกเลี่ยงเหตุการณ์ที่ทำให้เกิดอารมณ์เพศ แต่ถ้ามีอารมณ์ก็ต้องทำละหมาดหรือถือศีลอด การสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเองจะทำได้ต่อเมื่อถึงขั้นว่า ถ้าไม่ทำแล้วอาจจะไปมีเพศสัมพันธ์เท่านั้น’

อาจารย์อะหมัด นาปาเลน

‘ส่วนเรื่องถูกยงเราสอนวิธีใช้ด้วย เพราะเป็นความรู้ แต่ต้องสอนด้วยว่าให้ใช้ได้ก็ต่อเมื่อแต่งงานแล้ว และต้องมีเหตุผล เช่น ตัวเองหรือภรรยาป่วย ไม่สามารถเลี้ยงดูบุตรได้ แต่ห้ามพกพาเพราะถือว่าอาจนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์นอกสมรส เพศศึกษาตามแนวทางของเราหวังให้นักเรียนเอาใจใส่สุขภาพทางเพศ และตระหนักถึงอันตรายของเพศสัมพันธ์นอกสมรส’

ฟารีดี สาริปา หรือ **น้องไหม** นักเรียนชั้น ม.๕ เล่าถึงการเรียนเพศศึกษาว่า เคยเรียนเรื่องเพศศึกษา ๔-๕ คาบ รู้สึกว่าชอบ เช่น หัวข้อปักเป้าและชิตชนก เพราะปกติจะทะเลาะกับน้องชายประจำ แต่เรื่องนี้สอนให้ได้คิดว่าการโกรธกันไม่มีประโยชน์ เพราะถึงที่สุดก็ต้องช่วยเขาอยู่แล้ว คุยกันดีๆ จะดีกว่า เพื่อนๆ ที่ได้เรียนวิชานี้ก็รู้สึกชอบที่เฮ้ได้ ครูชอบถาม ทำให้เราต้องตื่นตัวตลอด...

ท่ามกลางการสื่อสารไร้พรมแดน การเรียนรู้เพื่อจัดการวิถีชีวิตให้ปลอดภัยและมีสุขภาวะ ดูเป็นสิ่งจำเป็น การเรียนรู้เพศศึกษาในบริบทของมุสลิมตามแนวทางของโรงเรียนดารุลมาอาเรฟ นับเป็นการเริ่มต้นเพื่อการสานต่อที่น่าสนใจยิ่ง...👉

ครูสอนเพศศึกษาแล้วนักเรียน ‘ท้อง’ เป็นความล้มเหลวหรือไม่?

ลงบันทึกความคิดในตอนนี้ คุณครูต่างๆ ทั้งในกรุงเทพฯ และภาคอีสาน ซึ่งเป็นผู้ใหญ่ที่
ใกล้ชิด และจัดการเรียนรู้เรื่องเพศศึกษาให้กับนักเรียน มาลงบันทึกกันว่า หากวันหนึ่งลูกศิษย์
เกิด ‘ท้อง’ ขึ้นมา คุณครูจะถือว่าเป็น ‘ความล้มเหลว’ หรือไม่ และจะทำอย่างไรกันบ้าง

**วิรัช ศรีโกเศศธรรพ์ โรงเรียนวัด
บวรมงคล** ฟันธงว่า ‘ไม่คิดว่าล้มเหลว
เพราะก่อนสอนเพศศึกษา ปัญหาเด็ก
ท้องก็มีอยู่แล้วทุกโรงเรียน และวิชาเพศ
ศึกษาเราสอนเด็กหญิงชายให้มีทาง
เลือกในการดูแลตนเอง การให้เกียรติ
ผู้อื่น มีทักษะ รู้วิธีการคุมกำเนิด และ
ดูยางอนามัย รู้ผลที่ตามมาจากการ
มีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ได้ป้องกัน เช่น
การ ‘ท้อง’ จะทำให้เสียโอกาสใน
การเรียนต่อ จนกระทั่งหากท้องขึ้นมา
นักเรียนจะทำอย่างไรได้บ้าง แต่เรา
ไม่ได้ชี้ว่า ชีวิตเด็กต้องเป็นอย่างไร
เขาต้องตัดสินใจเอง’

ในขณะที่ **ทองกราว เสนาพันธ์
โรงเรียนมักกะสันพิทยา** สังเกตว่า ‘ถ้า
เราไม่ได้สอนเพศศึกษา เราอาจจะมี
นักเรียนที่ท้องมากกว่านี้ก็ได้ เพราะมี
ปัจจัยอื่นๆ ที่ช่วยยู่ให้เด็กท้อง เช่น

ครอบครัวที่ไม่มีเวลาเอาใจใส่ดูแลลูก
สภาพแวดล้อมที่ล่อแหลม หรือเด็ก
ถูกจู่โจมจากแฟน’

อย่างไรก็ตาม **คำแสน กุลบุตร
โรงเรียนเลิงนงทา จ.ยโสธร** แสดง
ความคิดเห็นว่า ‘หากเด็กในโรงเรียน
ท้อง คนก็อาจตำหนิว่าเป็นโรงเรียน
ต้นแบบ มีระบบดูแลนักเรียนดี และ
สอนเพศศึกษาด้วย ทำไมเด็กจึงท้อง’

ผู้ที่มีประสบการณ์ในการช่วยเหลือ
ดูแลเด็กท้องอย่าง **กุหลาบ เจียมอุทิศ
ศักดิ์ โรงเรียนนवलนครพิศวิทยาคม รัช
มังคลาภิเษก** เปิดดอกเล่าประสบการณ์
ว่า ‘เมื่อก่อนเคยมีเด็กมาปรึกษาเรื่อง
ประจำเดือนขาด ซึ่งตอนนั้นโรงเรียนยังไม่
มีนโยบายเรื่องเด็กท้อง ครูบางกลุ่มที่
อยากช่วยเด็กให้ผ่านช่วงปัญหานี้ไปได้
จะต้องช่วยกันเก็บรักษาความลับให้
เด็ก’

‘แต่ ๒ ปีที่สอนเพศศึกษามา จะ
ไม่มีเด็กท้องเลย เพราะว่าเขาได้ความรู้
ที่รอบด้านไปแล้ว แต่ถ้าถามว่าหากเกิด
มีเด็กท้องขึ้นมา ตัวเองไม่นับว่าเป็น
ความล้มเหลว ยังมีตัวชี้วัดอื่นที่แสดงว่า
งานเพศศึกษาได้ผล เช่น หลังจากเรียน
เพศศึกษาแล้ว เด็กมีการปรับเปลี่ยน
พฤติกรรม ซึ่งพบว่าเรื่องเด็กออกจาก
โรงเรียนกลางคัน เรื่องการมี
เพศสัมพันธ์ มันลดน้อยลง แต่จะไม่
หมดไปเลย เพราะมันขึ้นกับปัจจัยหลาย
อย่าง ทั้งครอบครัว สภาพแวดล้อม
สื่อต่างๆ’ **กุหลาบ** กล่าวเพิ่มเติม

‘ปัญหาเด็กท้อง อาจไม่ได้เกิดจาก
การที่เราสอนแล้วเด็กไม่ทำตามที่เรา
สอน’ **ชลชาญ บุญวิทย์ โรงเรียน
เลิงนงทา จ.ยโสธร** เสริมว่า ‘เด็กอาจ
จะรู้เท่าไม่ถึงการณ์ หรือเกี่ยวข้องกับ
ความเชื่อ ค่านิยมเรื่องเพศของเด็กด้วย’

วิรัช ศรีโกเศศธรรพ์
โรงเรียนวัดบวรมงคล

กุหลาบ เจียมอุทิศศักดิ์
โรงเรียนนवलนครพิศวิทยาคม รัชมังคลาภิเษก

คำแสน กุลบุตร
โรงเรียนเลิงนงทา จ.ยโสธร

...เราจะช่วยเขาอย่างไรให้อยู่ในภาวะที่เป็นนักเรียนเหมือนเดิม ในแง่คุณธรรม คือการไม่ไล่เด็กออก ซึ่งครูต้องช่วยกัน เพราะถึงอย่างไร เด็กก็องคนนั้นก็คือชีวิตหนึ่ง เด็กเป็นส่วนหนึ่งของโลกที่เราต้องดูแลเขา โอกาสที่คนๆ หนึ่ง จะพลาดไปย่อมมีบ้าง เราต้องประคับประคองกัน เพื่อให้เด็กท้องมีภาวะที่ดีขึ้น อย่างน้อยที่สุดเขาจะได้มาเรียนไป ดูแลลูกหลานเขาต่อไป ครูต้องใช้จิตวิญญาณและความเมตตา...

ชลชาญ บุญวิทย์
โรงเรียนเลิงนทา จ.ยโสธร

ลาวัลย์ พุ่มผกา
โรงเรียนสตรีวิทยา ๒

ทองกราว เสนาจันทร์
โรงเรียนมัธยมสังคยา

ลาวัลย์ พุ่มผกา โรงเรียนสตรีวิทยา ๒ ตั้งข้อสังเกตในเชิงสถิติว่า ‘เราสอนให้ความรู้ แต่การเลือกและตัดสินใจเป็นเรื่องของเด็ก บางครั้งเด็กอาจอยู่ในสถานการณ์ที่ทำให้ขาดความยับยั้งชั่งใจ จึงทำให้เกิดปัญหา แต่เด็กท้องมีเพียงส่วนน้อยมาก ไม่ถึงหนึ่งเปอร์เซ็นต์’

ทองกราว เสริมว่า ‘จำนวนเด็กท้องลดลงจากที่เคยมีจริง ๆ ถ้าเราจะคิดในเชิงสถิติ เด็กนักเรียนพันคนอาจจะ มีท้องเพียงหนึ่งในแต่ละปี เอมาคิดเป็นเปอร์เซ็นต์ยังไม่ได้เลย การมีเด็กท้องไม่เกินหนึ่งเปอร์เซ็นต์ในโรงเรียน ยังนับว่าเป็นความสำเร็จของการสอนเพศศึกษาได้’

อย่างไรก็ตาม **คำแสน** เห็นว่า ‘แม้จะมีเด็กท้อง ครูก็ยังจำเป็นต้องพูดคุย ให้เด็กเข้าใจเรื่องเพศ เข้าใจถึงธรรมชาติของอารมณ์ ความรู้สึกที่อยากรู้ อยากรลอง และให้โอกาสนักเรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์ต่างๆ ด้วย’

แม้ว่ากระทรวงศึกษาธิการมีนโยบายรองรับปัญหาเด็กท้อง แต่ในทางปฏิบัตินั้น **ทองกราว** มีความเห็นว่า ‘ขึ้นกับทัศนคติของผู้บริหารแต่ละ

โรงเรียนด้วย หลังๆ เมื่อมีนโยบายชัดเจนลงในหนังสือ เด็กเขาสนใจเรื่องนี้ และมาบอกครูว่า เด็กท้องก็เรียนต่อได้ นะครู’

วิรัช เล่าว่า ‘บางทีเด็กก็ออกไปเอง เขาทนไม่ไหวกับสภาพการตั้งครุฑ แต่ถ้าอายุครุฑมากขึ้น เขาจะมีปัญหากับการเรียนวิชาพลศึกษา เขาจึงบอกเรา ซึ่งถ้าอยู่ในช่วงเทอมปลาย หรือใกล้ๆ จะจบ เราจะอนุโลมให้ โดยให้เด็กอยู่บ้าน ทำรายงาน ตอนสอบอาจมาสอบที่หลัง คิดว่าครูควรจะให้โอกาสเด็กได้สอบเพื่ออนาคตของคนๆ หนึ่ง’

ชลชาญ เสริมว่า ‘ครูต้องยอมรับและแก้ไข เราจะช่วยเขาอย่างไรให้อยู่ในภาวะที่เป็นนักเรียนเหมือนเดิม ในแง่คุณธรรม คือการไม่ไล่เด็กออก ซึ่งครูต้องช่วยกัน เพราะถึงอย่างไร เด็กท้องคนนั้นก็คือชีวิตหนึ่ง เด็กเป็นส่วนหนึ่งของโลกที่เราต้องดูแลเขา โอกาสที่คนๆ หนึ่งจะพลาดไปย่อมมีบ้าง เราต้องประคับประคองกัน เพื่อให้เด็กท้องมีภาวะที่ดีขึ้น อย่างน้อยที่สุดเขาจะได้มาเรียนไปดูแลลูกหลานเขาต่อไป ครูต้องใช้จิตวิญญาณและความเมตตา’

ทว่าเด็กที่ตั้งครุฑก็ยังได้รับผลกระทบมากมาย **ลาวัลย์** สะท้อนว่า ‘ตัวเด็กเองอาจรู้สึกไม่อยากมาเรียน เพราะ

คลอดแล้วจะต้องมีภาระในการเลี้ยงลูก เด็กอาจต้องการย้ายโรงเรียนเพื่อเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมใหม่ เพราะถูกเพื่อนบางคนแซวแบบไม่ถนอมหน้าใจ หรือต้องปรับตัวเข้ากับเพื่อนใหม่ที่รุ่นเล็กกว่า เป็นต้น การติดตามเด็กท้องกลับมาเรียน บางทีก็เป็นเรื่องยาก’

ทองกราว เสนอวิธีการช่วยเด็กท้องว่า ‘เมื่อมีปัญหาเด็กท้องในโรงเรียน อย่างแรกเลยต้องถามใจเด็กก่อนว่าเขาอยากเรียนต่อที่เดิมไหม อยากให้เราช่วยคุยกับพ่อแม่ไหม หรืออยากให้เราช่วยอย่างไร ต้องถามความสมัครใจของเด็ก ครูต้องหาทางช่วยเหลือเด็ก วันยังค่ำ’

สำหรับบทบาทครูเพศศึกษา **กุหลาบ** เห็นว่า ‘ครูเพศศึกษาไม่ใช่แค่สอน หรือให้ความรู้อย่างเดียว แต่ต้องช่วยดูแลเด็กด้วยในกรณีที่เขามีปัญหาเกิดขึ้น การสอนเพศศึกษาแล้วจะไม่ให้เด็กมีเพศสัมพันธ์นั้นเป็นเรื่องยาก การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเด็กทำแค่ปีหรือสองปีไม่ได้หรอก การให้ความรู้ในโรงเรียนเพียงอย่างเดียวไม่พอ

ส่วนอื่นๆ ต้องร่วมด้วยช่วยกัน เช่น ครอบครัว เครือข่ายผู้ปกครอง สังคม และสื่อ แต่รู้ลึกว่าใครๆ ก็ฝากความหวังไว้กับโรงเรียนสูงมาก’

WM (เคย) ตัดยาครับ

ผมเริ่มใช้ยาตั้งแต่อายุ ๑๔ หลังจากที่ถูกไล่ออกจากโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่ง

รุ่นพี่ๆ ให้ผมล้ออาจารย์ผู้หญิง ท่านมีผิวค่อนข้างคล้ำ ตัวสูง หุ่นดี เพราะผมต้องการการยอมรับจากรุ่นพี่ และเพื่อ ‘เติมเต็ม’ ช่องว่างของปมที่มีอยู่ในจิตใจ ผมจึงตอบสนองทันที

ผมเริ่มตะโกนเรียกอาจารย์ท่านนั้นที่ห่างออกไปเกือบ ๒๐๐ เมตรแบบกึ่งกล้ากึ่งกลัว เสียงก้องเซียร์จากเพื่อนๆ ทำให้ผมตะโกนดังขึ้น จนกระทั่งอาจารย์และผู้คนรอบข้างต่างได้ยิน

‘อีดำเช็กส์’ คือคำที่ผมเรียกอาจารย์ท่านนั้น ประชาสัมพันธ์เริ่มประกาศให้ผู้กระทำผิดไปมอบตัว มิฉะนั้นจะถูกไล่ออก ด้วยความกลัวและรู้สึกละอายใจ ผมพยายามหลบหนีและไม่กล้าเผชิญหน้า แต่ก็ไม่พ้นความสามารถของฝ่ายปกครองที่เสาะหาจนพบ

ผลสรุปคือผมถูกเชิญออก

ผมกับพ่อเดินไปตามทางออกที่มีต้นไม้ใหญ่เป็นร่มเงาที่พวกผมใช้เป็นที่พักพิงทุกเช้าแทบทุกวัน ต่างคนต่างเจ็บไม่มีการสนทนาหรือแม้แต่การสบตากัน มันเป็นความเจ็บที่ประหลาดมาก เพราะระหว่างเดินเป็นช่วงเย็นที่มีเสียงซอมนกก็ฟ้าครึกโครม แต่ผมกลับไม่ได้ยินเสียงเหล่านั้น

ผมคิดว่าผมกำลังตกใจกับการสูญเสียเพื่อน (แม้จะมีไม่ค่อยมาก)

ที่สำคัญที่สุดคือความผิดหวังของพ่อผม

ส่วนใหญ่ทุกครั้งที่ผมทำผิด ผมมักกลัวถูกต่อว่าหรือลงโทษเสมอ แต่ครั้งนี้กลับเป็นความรู้สึกอึดอัดใจ เพราะไม่มีปฏิกิริยาใดๆ จากพ่อเลย...

พ่อหาโรงเรียนใหม่ให้ผม ชีวิตในโรงเรียนใหม่เป็นชีวิตที่ปรับตัวเข้ากับเพื่อนได้ยากมาก ส่วนใหญ่ผมรู้สึกเหมือนอยู่ตัวคนเดียวในห้องเรียน ความรู้สึกอิสระที่จะทำตามใจตัวเองก็มีมาก

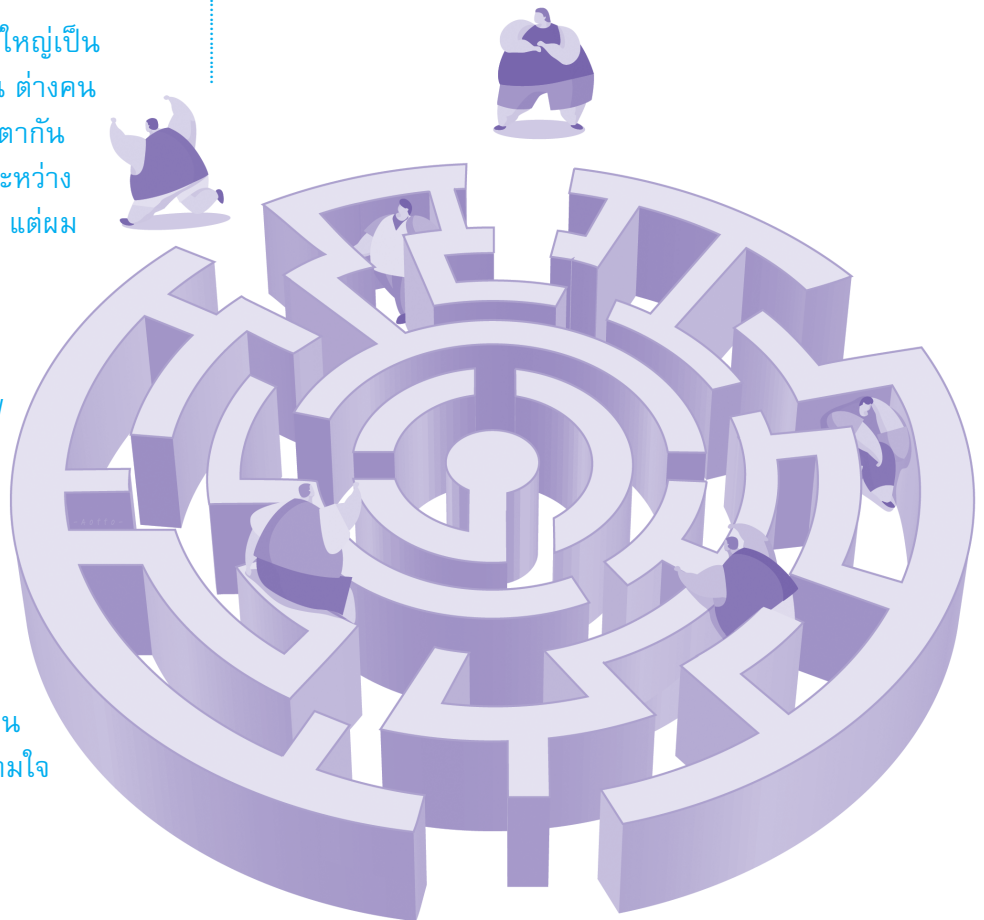
ผมเริ่มไม่ไปโรงเรียน ใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่กับเพื่อนแถวบ้านที่คบมาแต่เด็ก เพื่อนผมแนะนำให้รู้จักรุ่นพี่คนหนึ่ง พอเริ่มสนิทผมจะไปนอนที่บ้านเขาทุกคืน เพราะต้องการที่จะหัดกีตาร์

ระหว่างที่ฝึกนั้น เพื่อนอีกสองคนก็ใช้ผงขาวโดยการสูบ ผมใช้เวลาอยู่กับเพื่อนอยู่ ๗ คืน และเมื่อถึงคืนที่ ๘ ผมจึงเริ่มใช้ยากับพวกเขาด้วย

หลังจากนั้น ๗ วัน ผมเริ่มเปลี่ยนจากสูบเป็นฉีด เนื่องจากถูกเพื่อนโกงยาที่ฝากไปซื้อ จึงได้ยาไม่พอที่จะทำให้คลายอาการอยากยาได้

สำหรับคนที่ไม่เคยใช้วิธีฉีดมาก่อน ปริมาณเพียงเล็กน้อยก็จะทำให้เมาได้มาก หลังจากนั้นผมจึงใช้วิธีนี้มาตลอด

ผมใช้เวลาอยู่ ๕ ปีในวงจรของการใช้ยา ระหว่างนั้นผมไปเสพยาในสถานที่ต่างๆ อยู่สิบกว่าครั้ง แต่ไม่เคยสำเร็จ

...๙๐% ของคนเหล่านี้พยายามหาหนทางที่จะหลุดจากวงจรแห่ง
ความสิ้นหวัง แต่น้อยคนนักที่จะหลุดออกมาได้จริง!!!

จนในที่สุดความหวังนั้นก็กลายเป็นความหวังที่สูญหายไป คงเหลือแต่ความคิดที่
ว่า ‘ชาตินี้คงไม่มีโอกาส’

บ่อยครั้งในขณะที่ผมเฝ้า ความคิดสร้างสรรค์จะ
เกิดขึ้น เช่น ‘เลิกยาให้ได้แล้วกลับไปเรียนต่อ’
‘หางานทำ หรือช่วยทำธุรกิจที่บ้านของผมเอง’
เป้าหมายสูงสุดคือ ‘ทำตัวให้พ่อแม่ พี่สาวภูมิใจ
ในตัวผม’

เมื่อผู้อ่านอ่านมาถึงตรงนี้ อาจรู้สึกแปลกใจว่า
‘ซี่ย่า’ มีความคิดแบบนี้ด้วยหรือ ถ้ามีแล้วทำไมไม่ทำ
แต่เชื่อผมเถอะ บ่อยครั้งที่จะได้ยินคนใช้ยาพูดให้
ฟังว่า ‘กูระอาเต็มทนแล้วหวะ’ ‘กูอึดตัวแล้วหวะ’
‘สิบกกว่าจะยี่สิบปีอยู่แล้ว กูมลาญเงินที่บ้านไปไม่รู้ก็
แสนแล้วหวะ’ (มีเรื่องที่ชอบล้อกันเล่นถึงแขกคนหนึ่งว่า
ว่าทั้งฝูงมันวิ่งเข้าไปในเส้นเลือดหมดเลยหวะ)

๙๐% ของคนเหล่านี้พยายามหาหนทางที่จะหลุด
จากวงจรแห่งความสิ้นหวัง แต่น้อยคนนักที่จะหลุด
ออกมาได้จริง!!!

จนในที่สุดความหวังนั้นก็กลายเป็นความหวังที่สูญหายไป คงเหลือ
แต่ความคิดที่ว่า ‘ชาตินี้คงไม่มีโอกาส’

ถ้ายกตัวอย่างเปรียบเทียบให้พอได้สัมผัสความ
รู้สึกก็คือ สมมติว่าเราเรือแตกอยู่ในทะเล เกาะแก่งลอน
ใบหนึ่งเพื่อพายุชีวิต คาดหวังว่าเรือสักลำจะผ่านมา
ช่วยเหลือ

ครั้งแรกเมื่อคุณเห็นเรือมาลิบๆ คุณจะเกิดความ
หวังขึ้น แต่เรือลำที่คุณเห็นกลับเบนหัวห่างไป
ครั้งแรกคุณอาจจะผิดหวัง และรอเรือลำต่อไป

แต่ถ้าเหตุการณ์เกิดซ้ำกันถึง ๕ ครั้ง ในขณะที่
คุณเหนื่อยล้า หิว กระหายน้ำ ความหวังจาก
จิตใต้สำนึกในการเอาตัวรอดของคุณ จะหายไปกับเรือ
ทั้ง ๕ ลำ

สิ่งที่เข้ามาแทนที่ในบัดดล คือ ความท้อแท้
หมดอาลัย นั่นคือความรู้สึกที่เกิดขึ้นกับผมในตลอด
ระยะเวลา ๕ ปี

จนกระทั่งวันหนึ่งแม่ของผมที่ไม่เคยยอมแพ้ หรือ
แสดงความสิ้นหวังให้ผมเห็น มาเสนอว่า มีศูนย์ชุมชน
บำบัดแห่งหนึ่ง ซึ่งผมต้องใช้เวลาในนั้นอย่างน้อย ๑ ปี
๖ เดือน มีหลายคนออกมาแล้วสามารถเลิกได้

ผมคิดในใจ ‘โอโห...โคตรนานเลย’ ผมไม่มีความ
อดทนขนาดนั้นหรอก

แต่อีกใจหนึ่งก็คิดว่า อยู่โรงพยาบาล ๒๒ วัน ออก
ไปก็เสพต่อทุกครั้ง ตอนนี้อายุก็เข้าไป ๑๙ แล้ว ตลอด
ช่วงอายุ ๑๔-๑๕ ปี ผมคุยกับผู้ใหญ่คนหนึ่งอายุน่าจะ
สัก ๔๕ ปี แกบอกว่า ออกไปเที่ยวนี้จะเลิก แกบอกผม
ว่าอย่างผมยังอีกนาน ผมไม่เชื่อแกจนกระทั่งอายุ ๑๙
และกลับมาโรงพยาบาลอีกครั้ง

ผมยังจำภาพแกได้ติดตา ชายเชื้อสายจีน ระหว่าง
ถอนพิษยาด้วยกัน ดูแกจะทรมาณมาก ด้วยขนาดของ
ยาที่ใช้ และสังขารที่ร่วงโรย แต่ผมไม่เคยได้ยินแกบ่น
เหมือนคนอื่น ๆ ดูเหมือนแกจะซาซิงกับความทรมาณ
สีหน้าเรียบเฉย ไม่แสดงความรู้สึกทุกซักรอนใดๆ ออก
มาให้เห็นนอกจากความกร้านโลก

แต่เมื่อผมมองไปในดวงตาคู่นั้น ผมสัมผัสได้ถึง
ความสิ้นหวังหมดอาลัย และยอมรับสภาพของชีวิตที่ไร้
จุดหมายปลายทาง

ผมคิดว่าความว่าเหว่ ความรู้สึกผิดต่อครอบครัว
คงสุดท้ายจะบรรเทาได้ มันทำให้ผมเริ่มตั้งคำถามในใจ
ว่า ถ้าผมอายุขนาดนั้นแล้วชีวิตของผมจะอยู่ในสภาพ
ไหน ความกลัวเริ่มปะทุขึ้นในใจ ผมไม่อยากจะอยู่ใน
สภาพนั้นเมื่ออายุมากขึ้น ผมอยากมีครอบครัวเหมือน
คนทั่วไป

นั่นเป็นสิ่งที่ทำให้ผมตัดสินใจเข้าโปรแกรมโดยไม่
ลังเล

ในชุมชนนี้ผู้เข้าเป็นตั้งแต่สมาชิกทั่วไป จนถึงผู้
อำนวยการ คือทุกอย่างจัดการโดยผู้เข้า เจ้าหน้าที่
ทั้งหมดได้รับการฝึกอบรมมาจากสหรัฐฯ

หลักการของที่นี่คือ การใช้พลังกลุ่มเข้าช่วยในการ
เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม โดยมีเครื่องมือที่สำคัญของบ้าน
คือ ‘การสอบถาม’ ซึ่งใช้ตั้งแต่เราทำสิ่งไม่ถูกต้อง
เล็กๆ น้อยๆ ไปจนถึงอารมณ์ความรู้สึกที่เกิดขึ้น หรือ
สาเหตุของการใช้ยา

เพราะฉะนั้นในโปรแกรมจึงมีความหลากหลาย
ไม่สำเร็จรูปเหมือนตอนเข้าไปใช้บริการ ตาม
โรงพยาบาลหรือศูนย์สาธารณสุข

ตามโรงพยาบาล จะให้ผู้รับการบำบัดรอกแบบ สัมภาษณ์แบบมีข้อให้เลือก เช่น สาเหตุของการใช้ยา คืออะไร-- เพื่อนชวน อยากรอง พ่อแม่หย่าร้าง--ซึ่ง วิธีแบบนี้ไม่ทำให้เกิดการสื่อสาร!!!

วันแรกของการเข้าศูนย์เมื่อผู้ปกครองกลับไปแล้ว เจ้าหน้าที่ให้ผมไปนั่งเก้าอี้หันหน้าเข้าหากำแพง และ อ่านข้อความขนาดเอสี่ ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับวงจรที่เรา ผ่านมา เหมือนจะให้ทบทวนสิ่งที่เกิดขึ้น

มันเป็นเวลาที่อึดอัด ทรมานใจมาก หลาย ครั้งที่ผมคิดจะลุกจากเก้าอี้ และเดินกลับบ้าน แต่ก็จะมีรุ่นพี่คอยมานั่งคุย

หลังจากนั่งหันหน้าเข้าหากำแพงอยู่ครึ่งวัน จึงมีคนมาเรียกให้ผมถือเก้าอี้เข้าไปในห้องที่มีคนนั่งแถวหน้ากระดานอยู่ห้าคน

ผมเริ่มสงสัย และเริ่มระแวงว่าจะเกิดอะไรขึ้น พวกเขาเริ่มแนะนำตัวเองและถามชื่อของผม จากนั้นก็เริ่มชวนผมคุยในเรื่องต่างๆ ไป

จากความหวาดระแวงกลายเป็นความไว้วางใจ เพราะแต่ละคนมีวิธีพูดให้เรา รู้สึก สุกสนาน เมื่อคนจัดกระบวนการเห็นว่าผมไว้วางใจ จึงเริ่มชวนคุยตั้งแต่จำความได้ในวัยเด็กจนถึงปัจจุบัน ผมเล่าเรื่องตัวเองให้พวกเขาฟังทุกอย่าง ทั้งเรื่องดีและไม่ดี เช่น หาเงินเสพยาอย่างไร เคยขโมยของไหม ความสัมพันธ์ในครอบครัวเป็นอย่างไร ผมเล่าให้เขาฟังอย่างหมดเปลือกเป็นเวลา ๓ ชั่วโมงอย่าง สุกสนาน ซึ่งผมเริ่มเข้าใจว่านี่คือ ‘การสัมภาษณ์’

หลังจากได้ข้อมูลเพียงพอ พวกเขาเริ่มเปลี่ยนท่าที จากสนุกสนานเป็นซีเรียส และตั้งคำถามที่ทำให้ผมตกใจว่า คุณคิดว่าสิ่งที่คุณเล่ามาตลกมากหรือ และเริ่มต่อว่าด้วยเสียงอันดัง หลายท่อนหลายตอนทำให้ผมรู้สึกผิด และเสียใจกับการกระทำของตนเอง

ผมคิดที่จะปกป้องตัวเอง เพื่อไม่ให้รู้สึกแย่ไปกว่านั้น โดยเริ่มแก้ตัว แต่ก็ต้องเปลี่ยนใจ เพราะทั้งห้าคนที่อยู่ตรงหน้าผมเป็นขี้น้ำด้วยกันทั้งนั้น จึงไม่มีประโยชน์ใดๆ ที่จะแก้ตัว

เวลาดำเนินต่อไปอีกประมาณชั่วโมงกว่า คนนำกระบวนการเริ่มสังเกตเห็นว่า ผมเริ่มสำนึกถึงสิ่งที่ตัวเองกระทำ และเริ่มแสดงความอ่อนไหว จึงเริ่มตั้งคำถามว่า คุณคิดว่าคุณแก้ปัญหาด้วยตัวเองได้ไหม และต้องการความช่วยเหลือจากพวกเขาหรือไม่

...พวกเขาเริ่มเปลี่ยนท่าที จากสนุกสนานเป็นซีเรียส และตั้งคำถามที่ทำให้ผมตกใจว่า คุณคิดว่าสิ่งที่คุณเล่ามาตลกมากหรือ และเริ่มต่อว่าด้วยเสียงอันดัง หลายท่อนหลายตอนทำให้ผมรู้สึกผิด และเสียใจกับการกระทำของตนเอง...

ผมตอบกลับไปด้วยความจริงใจว่า ผมพยายามมา ๕ ปีแล้ว ไม่เคยประสบความสำเร็จเลย

ใช่... ผมต้องการความช่วยเหลือจาก

พวกคุณ

สิ่งที่ตอบรับกลับมาคือ โอเค พวกผมทั้งห้าคนและเพื่อนที่อยู่ข้างนอกอีก ๖๐ คน ยินดีที่จะช่วย แต่ช่วยแสดงให้พวกผมได้เห็นที่ว่าคุณต้องการความช่วยเหลือจริงๆ

พวกเขาให้ผมตะโกนว่าช่วยผมด้วยครับ ผมเริ่มทำด้วยความซัดเซิน แต่ก็ถูก

กระตุ้นว่า คุณมีเสียงแค้นนี้หรือ แค่อธิบายเรื่องขอความช่วยเหลือยังทำไม่ได้ อย่าคิดเลยว่าจะมีปัญหาเล็กๆ

ผมเริ่มตะโกนดังขึ้น โดยมีลูกคู่คอยกระตุ้นว่าดังอีก เอาให้เพื่อน ๖๐ คนข้างนอกได้ยินด้วยเลย บางคนถึงกับพูดว่า ตะโกนให้พ่อแม่ครอบครัวที่คุณทำให้เขาเสียใจได้ยินด้วย

ผมตะโกนอยู่อย่างนั้นประมาณ ๕ หรือ ๑๐ นาที จนเสียงผมเริ่มคล้ายเปิด เป็นอันว่าจบการสัมภาษณ์ ผมรู้สึกโล่งใจ และรู้สึกดีกับตัวเองเล็กๆ ที่เอาชนะใจตัวเองได้

เมื่อผมเดินออกจากห้องสัมภาษณ์ก็ต้องแปลกใจอีกครั้ง ที่มีเพื่อนมายืนรอเป็นวงกลมทั้งบ้าน ไม่เว้นแม้แต่เจ้าหน้าที่ เขาให้ผมแนะนำตัวเอง ตั้งแต่ชื่อ อายุ ทุกครั้งที่ผมพูด เขาจะพูดตามและตบมือให้

หลังจากนั้นศูนย์มอบพี่เลี้ยงให้ผม ๑ คน แล้วเราก็กอดคอกันเป็นวงใหญ่ ร้องเพลงศูนย์ และคนทั้งบ้านค่อยๆ ทอยยมากอดคอผมทีละคนจนครบทั้งบ้าน เป็นอันเสร็จสมบูรณ์

ผมใช้เวลา ๑ ปี ๖ เดือนในโปรแกรม ร่วมกิจกรรมต่างๆ เช่น กิจกรรมกลุ่มที่จะบอกถึงปัญหาและความเป็นตัวตนของตัวเอง หลังจากจบกลุ่มจะมีเพื่อนเข้ามาสอบถามให้ได้ทบทวนตัวเองมากขึ้น หรือบางคนก็ให้มุมมองที่น่าสนใจ...

ผมเคยมานั่งคิดย้อนหลังดูว่า ทำไมวันนั้นผมเริ่มใช้เฮโรอีน ซึ่งมันออกจะเป็นเรื่องที่แปลกและขัดแย้งกันอยู่ เพราะผมจำได้ว่าตอนผมอายุประมาณ ๕ ขวบ ระหว่างเดินทางไปโรงเรียนกับพี่สาว ผมเจอหญิงชายกลุ่มหนึ่งประมาณ ๓ คน กำลังเสพยาเฮโรอีน

รายที่ผมเห็นคือคนกำลังฉีดยา เลือดสีแดงสดในกระบอกฉีดยา ทำให้ผมเกิดความกลัว

ความคิดแรกคือ คนกลุ่มนี้จะทำร้ายพี่สาวผมไหม ผมหยิบตุ๋นพิน ๑ ตุ๋นขึ้นมาด้วยความคิดที่จะปกป้องพี่สาว

ตั้งแต่นั้นมาในใจของผมแอนตี้ยาเสพติดมาตลอด แต่เมื่อมาถึงเวลาที่เริ่มใช้โดยวิธีสูบกัญชากับเพื่อน ภายในเจ็ดวันผมเปลี่ยนไปใช้วิธีฉีด ซึ่งโดยทั่วไปคนที่เริ่มใช้ยาส่วนมากจะเริ่มจากกัญชา ยาเม็ด ฯลฯ จนมาสู่ปลายทางที่เฮโรอีน และส่วนใหญ่จะใช้เวลานานเป็นเดือนเป็นปีกว่าจะเริ่ม ‘ติด’

ตอนผมไปสมัครกัญชาที่ศูนย์สาธารณสุข ผมจำได้ว่าผมตีกระโถนยาถูกลงไปในสาเหตุของการใช้ยาว่า ‘อยากลอง’

แต่เมื่อนึกย้อนถึงคืนวันแรกที่ใช้ ผมจำความรู้สึกและภาพเหตุการณ์วันนั้นได้อย่างชัดเจน

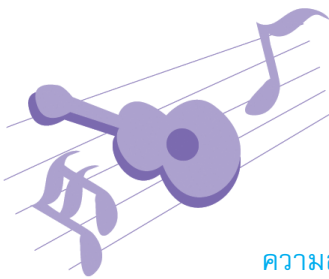
ผมกำลังหัดเล่นกีตาร์อยู่กลุ่มหนึ่ง เพื่อนอีก ๒ คน กำลังนอนเปล็ดเปล็ดกับความสุขของยาอีกกลุ่มหนึ่ง

ตอนนั้นผมหัดจนผ่านขั้นแรกได้ เมื่อหันจะไปถามว่าจะทำอย่างไรต่อดี แต่พวกเขาไม่อยู่ในสภาพที่จะตอบคำถามผมได้ มันทำให้รู้สึกว่ามีเส้นแบ่งระหว่างผมกับเพื่อน

ผมจำได้ว่าผมรู้สึกเหงาจับใจ และนั่นก็เป็นสาเหตุของการเริ่มใช้ เพื่อจะได้ไม่รู้สึกว่ายู่คนเดียว เพื่อจะได้ไม่รู้สึกเหงา

ผมไม่ได้อยากใช้ เพื่อนไม่ได้ชวน ก็เหมือนการสังสรรค์ในวงเหล้าทั่วไป ว่าเรากินเหล้าเพราะเพื่อนกัน มันไม่ใช่ ‘สาเหตุ’ ของการใช้ แต่มันเป็นเพียง ‘โอกาส’ ที่เข้าถึง

ผมไม่ได้อยากใช้ เพื่อนไม่ได้ชวน ก็เหมือนการสังสรรค์ในวงเหล้าทั่วไป ว่าเรากินเหล้าเพราะเพื่อนกัน มันไม่ใช่ ‘สาเหตุ’ ของการใช้ แต่มันเป็นเพียง ‘โอกาส’ ที่เข้าถึง

มันไม่ใช่ ‘สาเหตุ’ ของการใช้ แต่มันเป็นเพียง ‘โอกาส’ ที่เข้าถึง

ถ้าจะบอกว่าเริ่มใช้ยาเพราะหนีปัญหา ผมก็มีข้อสังเกตว่า คนที่ไม่เคยใช้ยามาก่อนหรือว่าใช้แล้วจะมี

อย่างไร

สรุปว่าจากเหตุการณ์นั้น เพื่อนผมที่ทั้งดมกาว ใช้เฮโรอีน ไม่ติดมัน เขาใช้อยู่ประมาณ ๒ เดือนแล้วก็เลิก ส่วนผมที่แอนตี้ยาเสพติดทุกอย่างตั้งแต่เริ่มต้น ผมนั่งอยู่ในกลุ่มเพื่อนอยู่นานโดยไม่คิดจะใช้ แต่พอเริ่มใช้แล้ว ผมกลับติดมันในระดับฮาร์ดคอร์ทีเดียว กว่าจะเลิกได้ต้องใช้เวลา และความอดทน

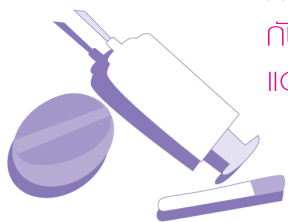
สาเหตุที่ผมหยุดยาไม่ได้ จากประสบการณ์ที่ผ่านมา ผมตั้งข้อสังเกตว่าเพราะเรา ‘ตั้งโจทย์’ ที่ไม่ได้นำไปสู่ ‘สาเหตุ’ ที่แท้จริง เช่น ทำไมคุณจึงกินเหล้าทั้งที่รู้ว่าเหล้าไม่ดี คำตอบก็คงไม่พ้นว่า ‘เพราะคนรอบข้างของคุณกิน’ แต่โจทย์น่าจะเป็นว่า ‘สาเหตุอะไรที่ทำให้คุณหยุดใช้ยาไม่ได้’ (สำหรับคนที่ติดแล้ว)

อีกข้อหนึ่งคือการเริ่มใช้ สำหรับผม ข้อมูลที่มีอยู่ ความกลัวที่เห็นในวัยเด็กกับพี่สาว หนังสือที่มีภาพคนนั่งกอดเข้าดมจนเหลือแต่กระดูก ภาพในวงโคกที่เห็นความทรมาณของการอยากยา ข้อมูลที่เป็นนามธรรม และภาพลักษณ์ว่าคนเสพยาเป็นพวกสิ้นคิด โง่ ก้าวร้าว แต่เมื่ออยู่กับกลุ่มเพื่อน สิ่งที่เห็นคือ พอเขาใช้ยาเขาจะอารมณ์ดี คุยสนุก ใจเย็น ฉลาดพูดฉลาดคิด เอาใจใส่ความรู้สึกเพื่อน

และสิ่งที่ผมไม่รู้คือ ความสุขที่ได้จากยานั้นยากที่จะหยุดได้ เมื่อเริ่มใช้ไปสักพักจะเกิดการติดยา และต้องใช้ในปริมาณที่มากขึ้น

นั่นหมายถึงการที่ต้องหาเงินให้มากขึ้น ถึงเวลาที่อยากยา คุณไม่แคร์ว่าจะถูกหรือผิด ไม่สนใจว่าใครจะเตือนร้อนแม้แต่ครอบครัวตัวเอง ขอให้ได้ยามาเสพยาเพื่อบรรเทาทุกข์จากทางกายและอารมณ์ ทั้งที่คุณไม่อยากจะทำ เมื่อเราเริ่มพึ่งพิงยาเป็นหลัก กิจกรรมกับครอบครัว เพื่อนสนิท หรือคนที่คุณรู้จักจะค่อยๆ ขาดหายไป จนเหลือเพียงคุณกับยา ซึ่งหมายถึงถ้าเริ่มใช้ยาตั้งแต่อายุ ๑๕ จนถึงอายุ ๒๓ ทักษะหรือวุฒิภาวะในการตัดสินใจในการแก้ปัญหา ความรับผิดชอบในความสัมพันธ์ หรือกิจกรรมต่างๆ ที่จะพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ให้กับตัวเอง ก็จะหยุดอยู่ที่อายุ ๑๕

นั่นคือข้อเท็จจริงที่ผมใช้ประสบการณ์จริงเรียนรู้ ซึ่งถ้าผมรู้มาก่อนผมคงไม่เลือกที่จะใช้ยา

การ ‘ปราบปราม’ สารเสพติด... อาจไม่ใช่คำตอบสุดท้าย!!!

นอกจากจะมี ‘โอกาสเสี่ยง’ ต่อการติดเชื้อ เอชไอวีแล้ว ‘คนใช้สารเสพติด’ ยังถูกมองว่า เป็นกลุ่มคนที่สร้างปัญหาให้สังคม หรือเป็น ‘คนอันตราย’
นี่อาจเป็นสาเหตุให้รัฐต้องมีมาตรการต่างๆ เพื่อให้คน ‘เลิก’ ใช้สารเสพติดให้ได้ เพราะเห็นว่าสารเสพติดเป็นตัวปัญหา ดังนั้นมาตรการต่างๆ อย่างเช่น นโยบายการทำสงครามกับสารเสพติดจึงถูกเอามาออกมาใช้เพื่อแก้ปัญหา

แต่มันกลับสร้างปัญหา

นิมิตร เทียนอุดม ผู้อำนวยการมูลนิธิเข้าถึงเอดส์ ที่ไปศึกษาดูงานเรื่อง ‘การลดอันตรายจากการใช้ยา’ หรือ ‘Harm Reduction’ ที่เนเธอร์แลนด์บอกว่า ยิ่งปราบปรามก็ยิ่งทำให้สารเสพติดราคาแพงขึ้น คนที่เคยใช้สารเสพติดก็เชื่อว่าจะเลิกใช้ แต่มันยังเปลี่ยนวิธีเสพยาซึ่งทำให้เกิดอันตรายต่อผู้ใช้มากขึ้น

เช่น เปลี่ยนจากการกิน หรือสูบ ไปเป็นการฉีด เพราะว่าการให้ถึงความสุขเร็วและสูง เพื่อให้ทันกับความรีบร้อน ไม่ต้องถูกจับ จึงทำให้เกิดอันตรายมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการติดเชื้อ หรือเกิดการสารเสพติดอุดตันเส้นเลือด

ดังนั้นยิ่งปราบ ก็ไม่ได้ทำให้คนเลิกใช้สารเสพติดได้ หรือยังมีคนใหม่เข้ามาใช้สารเสพติดอย่างต่อเนื่อง แนวคิดเรื่อง ‘Harm Reduction’ ในประเทศเนเธอร์แลนด์จึงเกิดขึ้น และแนวคิดนี้ได้แพร่กระจายไปในหลายๆ ประเทศ

‘Harm Reduction’ คือการลดอันตรายจากการใช้สารเสพติด ซึ่งคนที่ทำงานด้านเอดส์เห็นว่าเป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยให้คนใช้สารเสพติด สามารถลดโอกาสเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวีจากการใช้เข็มฉีดสารเสพติดร่วมกันได้

นิมิตรบอกว่า ‘Harm Reduction คือรูปแบบวิธีที่ใช้เพื่อเข้าไปช่วยจัดการชีวิตของคนใช้สารเสพติดไม่ให้

เกิดปัญหาต่างๆ ซึ่งการติดเชื้อเอชไอวีเป็นเพียงหนึ่งในหลายๆ ปัญหาของผู้ใช้สารเสพติดเท่านั้น’

ในเนเธอร์แลนด์ รัฐบาลใช้นโยบายเรื่อง ‘Harm Reduction’ เข้ามาลดปัญหาต่างๆ ของสารเสพติด ซึ่งวิธีการที่ประเทศนี้ใช้คือ

หนึ่ง แบ่งประเภทของสารเสพติดว่า สารเสพติดชนิด/ประเภทใด ที่สามารถใช้ได้อย่างเปิดเผย และสามารถครอบครองได้ในปริมาณที่รัฐกำหนด เช่น กัญชา และสารเสพติดแบบไหนเป็นประเภทที่รุนแรงไม่ควรใช้ หากใช้ในสถานที่ที่เปิดเผย หรือใช้นอกเหนือไปจากสถานที่ที่กำหนดจะถือเป็นเรื่องผิดกฎหมาย เรียกกันว่า สารเสพติดแบบ Hard เช่น เฮโรอีน โคเคน ยาบ้า เป็นต้น

สอง จัดบริการให้ผู้ใช้สารเสพติดประเภท Hard โดยรัฐจะเตรียมสถานที่ และอุปกรณ์ เช่น เข็มใหม่ และอุปกรณ์ทำความสะอาดบริเวณของร่างกายที่จะฉีดสารเสพติด เป็นต้น

วิธีการทั้งสองข้อจะช่วยให้คนใช้สารเสพติดรู้สึกว่าคุณเขายังมีตัวตนอยู่ในสังคม เมื่อพวกเขามีปัญหา จะมีโอกาสแสดงความคิดเห็น และมีส่วนร่วมในกระบวนการแก้ปัญหา

ประเด็นที่สำคัญคือ กระบวนการนี้ยังทำให้เรื่องของสารเสพติดออกมาอยู่ในที่แจ้ง ไม่ต้องหลบๆ ซ่อนๆ เท่ากับทำลายเสน่ห์ในเรื่องของความท้าทายการเป็นคนเก่งที่ทำอะไรเสี่ยงๆ ได้ คนไหนอยากลองก็ลองในสารเสพติดที่ถูกกฎหมายได้ พอลองแล้วก็รู้ว่า

Harm Reduction

ใช่ - ไม่ใช่ สิ่งที่คุณเองอยากทำ จึงเป็นเหมือนการช่วยลดปริมาณคนที่จะเข้ามาลองสารเสพติดได้เป็นอย่างดี โดยที่ไม่ต้องมาคอยปราบปรามจับกุมกัน

นิมิตรยังบอกอีกว่า ไม่ว่าใครๆ รวมถึงคนใช้สารเสพติดก็มีจุดอ่อนตัว ดังนั้นเมื่อคนใช้สารเสพติดไปได้ระยะหนึ่งก็อาจจะหยุดสารเสพติดไปได้เอง และเมื่อได้ใช้สารเสพติดเป็นเวลานานก็อาจเป็นไปได้ว่าเขาอาจจะเดินเข้ามาขอให้พาไปรับการบำบัด

ซึ่งนี่คือเป้าหมายขั้นสูงสุดในการแก้ปัญหาเรื่องสารเสพติด ในทัศนะของ นิมิตร

แต่ว่าจุดอ่อนตัวของแต่ละคนไม่เท่ากัน และอาจจะไม่เกิดขึ้นก็ได้ ดังนั้นกระบวนการทำงานแก้ปัญหาสารเสพติด จึงเป็นเรื่องที่ซับซ้อนมาก ต้องอาศัยการทำงานหลายๆ อย่างควบคู่กัน

วิธีการที่เนเธอร์แลนด์ดำเนินกิจกรรม Harm Reduction ได้ เป็นเพราะมีกระบวนการทำงานที่ยาวนาน มีการเตรียมการหลายๆ อย่าง เช่น คนทำงานที่ผลักดันเรื่องนี้ต้องทดลองหาหนทางการทำงาน และเก็บผลของการทำงานไปแลกเปลี่ยนและโน้มน้าวความคิดของฝ่ายการเมืองให้กำหนดเป็นนโยบาย เช่น กิจกรรมแลกเปลี่ยนเข็มใหม่ การจัดสถานที่ให้ใช้สารเสพติด ฯลฯ ทั้งต้องชี้แจงว่าหากกำหนดนโยบายดังกล่าวแล้วจะเกิดประโยชน์อย่างไร เช่น ก่อให้เกิดการรวมกลุ่มของผู้ใช้สารเสพติดที่จะมาร่วมคิดกิจกรรมต่างๆ เพื่อช่วยลดอัตราการระบาดของโรค เช่น เอชไอวี

หรือดับอีกเสบ นอกจากนี้ยังช่วยลดปัญหาในเรื่องของอาชญากรรมต่างๆ เป็นต้น

นิมิตรบอกว่า เรื่องเงินก็เป็นเรื่องสำคัญของผู้ใช้สารเสพติด ทั้งนี้ต้องยอมรับว่าคนใช้ยาจำนวนมากเป็นคนไม่มีบ้าน ไม่มีงานประจำ ต้องยังชีพด้วยเงินสวัสดิการจากรัฐ รัฐจึงต้องมีระบบสวัสดิการให้กับประชาชนที่ว่างงานในด้านค่าครองชีพ ที่อยู่อาศัย และส่งเสริมคุณภาพชีวิตต่างๆ ซึ่งส่งผลให้ผู้ใช้สารเสพติดสามารถยังชีพอยู่ได้ และมีเงินไปซื้อยา ทำให้ไม่ต้องขโมย สังคมโดยรวมก็อยู่ได้อย่างสงบขึ้น

‘แต่ก็ต้องยอมรับว่า อาจมีคนที่จะกลับไปใช้สารเสพติดอีกหลังจากที่หยุดใช้มานาน ซึ่งก็เป็นเรื่องที่ต้องใช้ Harm Reduction ดูแลกันต่อไปไม่让他ได้รับอันตรายจากการใช้’

สำหรับจุดอ่อนของ Harm Reduction นิมิตรมองว่ามี ๒ ข้อคือ คนใช้สารเสพติดแบบวิธี Harm Reduction คู่หรือแฟนอาจจะรับไม่ได้ที่ผู้ใช้ไม่เลิกใช้สารเสพติดอย่างเด็ดขาด อีกข้อคือหากคนใช้สารเสพติดมีวิธีการใช้ที่หลากหลาย เช่น ทั้งสูบและฉีด อาจเกิดอันตรายจากการใช้ เช่น การใช้ยาเกินขนาด หรืออาจควบคุมตัวเองไม่ได้ จนเลยเถิดเรื่องการเปลี่ยน/ทำความสะอาดเข็ม

แนวคิดเรื่อง Harm Reduction ได้ริเริ่มบ้างแล้วในเมืองไทย นิมิตรพบว่า Harm Reduction ในเมืองไทยมีเรื่องต้องทำหลายอย่างอยู่ ๒ ประการ คือ

ประการแรก วิธีคิดของเจ้าหน้าที่รัฐที่มองว่า จะต้อง ‘ปราบปราม’ ผู้ใช้สารเสพติดอย่างเด็ดขาด ต้องเป็นหมู่บ้านสีขาว โรงเรียนสีขาว ต้องบังคับหรือให้สมัครใจไปบำบัด

ประการที่สอง วิธีคิดของผู้ใช้สารเสพติดที่คิดว่า การใช้สารเสพติดเป็นสิทธิที่สามารถทำได้ ถ้ายังมองว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสิทธิ ก็คงยากที่จะทำงานร่วมกับหลายๆ ฝ่าย แต่หน้าจะมองว่าเป็นเรื่องที่จะทำอะไรที่ผู้ใช้สารเสพติดมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น และจะจัดการให้สอดคล้องกับสภาพวิถีชีวิตของผู้ใช้สารเสพติดได้อย่างไร

ดังนั้นทุกฝ่ายต้องสร้างความชัดเจนร่วมกันให้ได้ว่าทิศทางของการแก้ปัญหาสารเสพติดอยู่ที่ไหนกันแน่

ทัศนคติของเยาวชน-ผู้ใหญ่ในเรื่องเพศ ต่างกันจริงหรือ?

วันเอดส์โลก ๑ ธันวาคมที่ผ่านมา มีกิจกรรมหนึ่งที่น่าสนใจ จัดโดยเครือข่ายเยาวชน ‘วีทีน กรุงเทพฯ’ และโครงการเพศศึกษา ‘ก้าวอย่างเข้าใจ’

กิจกรรมที่ว่าคือ เยาวชน ๗๑ คนช่วยกันสำรวจความเห็นของประชาชน ๑,๘๕๓ รายในเขตกรุงเทพฯ ในเรื่อง ‘ทัศนคติทางเพศและดูยางอนามัย’

นับเป็นกิจกรรมในวันเอดส์โลกในไทยที่น่าจะ ‘โดน’ ที่สุด

ลองคิดดูเถอะ เยาวชนได้พูดคุยกับผู้คนต่างเพศและต่างวัยอย่างกว้างขวางนอกห้องเรียน ได้เรียนรู้โดยเริ่มจากคนอื่น และเชื่อมโยงมาหาตัวเองว่า เราคิดเหมือนหรือต่างจากคนที่ไปสัมภาษณ์ และมีคำถามใหม่ๆ เกิดขึ้นให้คิดวิเคราะห์ตลอดเวลา

นี่คือเป้าหมายของการศึกษามีใช้หรือ

ดีกว่าที่จะเกณฑ์เยาวชนมาเดินถือป้ายรณรงค์ และไม่รู้ว่าได้ผลอะไรหรือไม่ นอกจากรู้ว่านี่เป็น ‘ประเพณี’ ของวันเอดส์โลก จบ และเด็กก็ไม่ปลื้ม

ที่นี่ ขอตั้งข้อสังเกตถึงผลโพลของเยาวชนสักหน่อย

ข้อสังเกตแรก ทัศนคติของเยาวชนและผู้ใหญ่ในประเด็นที่สำรวจ ได้ผลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยยะสำคัญ ดูตารางข้างล่างนี้

พูดง่าย ๆ ก็คือ เยาวชนและผู้ใหญ่ก็มีทัศนคติคล้าย ๆ กันนั่นแหละ และอะไรคือช่องว่างจริง ๆ?

ข้อสังเกตต่อมา คนส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยเรื่องคนรักเพศเดียวกันมีสิทธิแต่งงานกันได้ นักเรียนตั้งครุฑสามารถเรียนต่อได้ในสถานศึกษาเดิม และผู้ติดเชื้อเอชไอวีสามารถแต่งงานและมีครอบครัวได้

นี่คือคำถามใหญ่ ๆ ต่อเรื่องสิทธิของคนรักเพศเดียวกัน สิทธิทางการศึกษา และสิทธิของผู้ติดเชื้อ

เราพร้อมให้พวกเขามีชีวิต แต่ไม่พร้อมให้เขาดำเนินชีวิตได้เหมือนเราเพราะอะไร?

ข้อสังเกตถัดไปคือ คำตอบที่แตกต่างกันระหว่างกลุ่มตัวอย่างชายและหญิงอย่างชัดเจน มีอยู่ ๒ เรื่อง

เรื่องแรก คนรักเพศเดียวกันสามารถจดทะเบียนสมรสกันได้

โดยกลุ่มที่ตอบว่าเห็นด้วยมากที่สุดคือกลุ่มเยาวชนหญิง ร้อยละ ๕๓.๔๘ ตามด้วยกลุ่มผู้ใหญ่หญิง ร้อยละ ๔๐.๘๒ กลุ่มเยาวชนชาย ร้อยละ ๓๕.๑๓ และกลุ่มที่เห็นด้วยน้อยที่สุดคือผู้ใหญ่ชาย ร้อยละ ๒๙.๐๑

เพศหญิงมีแนวโน้มจะรับรองสิทธิของคนรักเพศเดียวกันมากกว่าเพศชายอย่างชัดเจน

อีกเรื่องก็คือการพกดูยางอนามัย กลุ่มผู้ใหญ่ชายร้อยละ ๑๙.๓๔ ตอบว่ากำลังพกดูยางอยู่ ตามด้วยกลุ่มเยาวชนชายร้อยละ ๑๙.๑๘ กลุ่มผู้ใหญ่หญิงร้อยละ ๑๑.๓๕ โดยที่กลุ่มที่พกดูยางอนามัยน้อยที่สุดคือกลุ่มเยาวชนหญิง ร้อยละ ๖.๕๑

แนวโน้มผู้ชายพกดูยางอนามัยติดตัวมากกว่าผู้หญิงอย่างชัดเจน เหตุผลก็พอจะรู้ ๆ กันอยู่

โพลรอบนี้สำรวจว่า เรามีทัศนคติอย่างไรในเรื่องเหล่านี้ของ ‘คนอื่น’ อยากจะรู้ว่า หากลองเปลี่ยนทำโพลเป็นเรื่อง ‘ของเรา’ เช่น เปลี่ยนจาก ‘นักเรียนต้องยังเรียนต่อได้ไหม’ เป็น ‘ถ้าลูกเราเป็นนักเรียนท้อง ยังควรได้สิทธิในการเรียนต่อไหม’

ผลโพลจะเป็นอย่างไร และเพราะอะไรน้อ?

ประเด็นคำถาม	เยาวชน		ผู้ใหญ่	
	ใช่/เห็นด้วย (ร้อยละ)	ไม่ใช่/ไม่เห็นด้วย (ร้อยละ)	ใช่/เห็นด้วย (ร้อยละ)	ไม่ใช่/ไม่เห็นด้วย (ร้อยละ)
๑.ขณะนี้คุณพกดูยางอนามัยติดตัวหรือไม่	๖.๓๗	๔๒.๖๙	๗.๘๘	๔๓.๐๗
๒.คุณเห็นด้วยหรือไม่กับการอนุญาตให้คนรักเพศเดียวกันจดทะเบียนสมรสตามกฎหมาย	๒๑.๖๔	๒๗.๔๒	๑๗.๗๐	๓๓.๒๔
๓.คุณคิดว่าวัยรุ่นควรพกดูยางอนามัยติดตัวไว้เสมอ	๓๒.๗๐	๑๖.๓๕	๓๔.๒๑	๑๖.๗๓
๔.คุณคิดว่าโรงเรียนควรติดตั้งตู้ขายดูยางอนามัยแบบหยอดเหรียญในห้องน้ำ	๑๘.๔๖	๓๐.๖๐	๑๗.๒๒	๓๓.๗๓
๕.คุณคิดว่าโรงเรียนควรอนุญาตให้นักเรียนที่ตั้งครุฑสามารถเรียนต่อในโรงเรียนเดิมได้	๒๓.๕๘	๒๕.๔๗	๒๔.๕๕	๒๖.๓๙
๖.คุณคิดว่าวัยรุ่นสามารถมีเพศสัมพันธ์ได้ถ้ามั่นใจว่ารับผิดชอบและปลอดภัย	๓๐.๐๑	๑๙.๐๕	๒๘.๗๖	๒๒.๑๘
๗.คุณคิดว่าวัยรุ่นที่มีเชื้อเอชไอวีสามารถแต่งงานและมีครอบครัวได้	๑๕.๙๒	๓๓.๑๔	๑๖.๑๙	๓๔.๗๕

เพศวิถีของวัยรุ่น ในวันที่โลกหมุนเปลี่ยน

...ถ้าผู้ใหญ่ยังห่วงใยวัยรุ่น และไม่ยากให้เกิดช่องว่างระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ ก็อาจต้องยอมรับและเข้าใจต่อเพศวิถีของวัยรุ่นที่เป็นอยู่ และในรูปแบบที่แปลกใหม่และแตกต่างกว่าเดิมในอนาคตข้างหน้า แล้วมาร่วมกันคิดหาวิธีการ 'ที่เป็นมิตร'...

โลกเปลี่ยนแปลงไปทุกขณะ ความสัมพันธ์ทางเพศของมนุษย์มีหลากหลายรูปแบบมากขึ้น

ในสังคมสมัยก่อน เช่น ในภาคเหนือ การจีบสาวของคนล้านนาจะมีการคว่ำ (คล้ายลำตัดของภาคกลาง) ตอบโต้กันไปมา การจีบกันต้องให้เกียรติผู้หญิงเป็นคนเลือกคู่ หรือหากจะแต่งงานก็ต้องมีการใส่ผี (เงินสินสอดจากฝ่ายชายเพื่อบอกกับผีปู่ย่าของฝ่ายหญิงให้ทราบว่าจะคบกันแบบสามีภรรยา)

ขณะที่เรื่องเพศในปัจจุบันมีความแตกต่างออกไปตามสภาพการเปลี่ยนแปลงของสังคม ความสัมพันธ์ทางเพศมีความแปลกใหม่ทั้งรูปแบบ และเนื้อหาที่หลากหลายขึ้น

อาทิ รักเดียวใจเดียว รักนวลสงวนตัว รักเพศเดียวกัน รักต่างเพศ มีเช็กลีทางโทรศัพท์ เช็กลีทางอินเทอร์เน็ต นิยมใช้อารมณ์ที่รุนแรง (ชาดิสต์) มีเช็กลีโดยไม่สอดใส่ช่วยเหลือตัวเอง จับมือ รักนอกสมรส คบหากันโดยไม่แต่งงาน หรือหากเกี่ยวกับวัยรุ่นก็อาจมีการฝังมุก ใส่แส้ม้า และอื่นๆ

ในที่ประชุมแห่งหนึ่ง ผู้เข้าร่วมประชุมเล่าว่า เขาเคยมีเช็กลีทางอินเทอร์เน็ตกับคนที่ไม่เคยพบหน้ามาก่อน ทำให้ผู้เข้าร่วมประชุมคนอื่นส่ายหน้า มองอย่างสงสัย และแสดงสายตารับไม่ได้

ทำไมจึงเกิดอาการรับไม่ได้?

มีคำอธิบายจากผู้ที่รู้จักคนหนึ่งว่า รูปแบบเช็กลีที่ได้รับการยอมรับจากสังคมคือ หนึ่งต้องเป็นเช็กลีระหว่างชายและหญิง สองต้องเป็นเช็กลีที่เกิดจากการแต่งงาน สามต้องเป็นเช็กลีที่เกิดจากความโรแมนติก เป็นต้น (ผมขอเสริมว่า และต้องเป็นเช็กลีของผู้ใหญ่เท่านั้น)

ดังนั้นหากมีใครบอกว่ามีเช็กลีกับคนเพศเดียวกัน หรือมีก่อนแต่งงาน หรือมีแบบไม่โรแมนติก หรือเป็นเช็กลีของวัยรุ่น หรือมีกับคนที่ไม่ได้รู้จักกันเลยผ่านทางอินเทอร์เน็ต... นั่นจึงเป็นที่มาของแววตาสงสัย และหันหัวส่ายหน้าต่อพฤติกรรมที่ว่ามานี้

อย่างไรก็ตาม แม้เพศวิถีในปัจจุบันจะมีหลายรูปแบบ แต่ไม่ได้เป็นแค่เรื่องเช็กลีโดดๆ เพราะการที่คนๆ หนึ่งจะมีความสัมพันธ์อย่างไร กับใคร ใช่ว่าจู่ๆ ก็จะได้บัดเดี๋ยวนี้น หากยังคำนึงถึงเงื่อนไข สภาพแวดล้อม และผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นตามมาหลังจากทำแบบนั้นด้วย

ทั้งนี้เมื่อเราย้อนมองดูปรากฏการณ์ทางเพศของวัยรุ่น หากผู้ใหญ่มองว่าวัยรุ่นสมัยนี้มีเช็กลีเมื่ออายุยังน้อย มีคู่มาก หรือมีรูปแบบที่ต่างกันไป ผู้ใหญ่ก็อาจจะต้องคำนึงด้วยว่าเช็กลีและความสัมพันธ์ทางเพศนั้นมีเงื่อนไขต่างๆ เป็นตัวกำหนดเช่นกัน ไม่ใช่ว่าจะมาตัดสินว่าเด็กเป็นปัญหา หรือตีตราว่ามีเช็กลีก่อนวัยอันควร

การกล่าวแบบนี้ อาจทำให้วัยรุ่นบางคนมองว่าตัวเองไม่มีคุณค่า ไม่อยากเชื่อฟังผู้ใหญ่ หรืออาจแสวงหาความรักและความรู้เรื่องเพศที่ผิดๆ จากที่อื่น ที่ไม่ใช่จากพ่อแม่ หรือครู ซึ่งมีผลทางอ้อมที่ทำให้เขามีความรู้ไม่รอบด้าน จนนำไปสู่เช็กลีที่ไม่ได้ป้องกัน

เป็นไปได้ไหมว่า ถ้าผู้ใหญ่ยังห่วงใยวัยรุ่น และไม่ยากให้เกิดช่องว่างระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ ก็อาจต้องยอมรับและเข้าใจต่อเพศวิถีของวัยรุ่นที่เป็นอยู่ และในรูปแบบที่แปลกใหม่และแตกต่างกว่าเดิมในอนาคตข้างหน้า แล้วมาร่วมกันคิดหาวิธีการ 'ที่เป็นมิตร' ที่ผู้ใหญ่จะสื่อสารเรื่องเพศกับวัยรุ่น เพื่อให้วัยรุ่นมีคุณภาพชีวิตที่ปลอดภัยและรับผิดชอบ

ท่ามกลางสังคมโลกที่หมุนไปอย่างรวดเร็ว และไร้

ทิศทาง ☞

● รักหมา ดีกว่ามีแฟน

ถาม หน้าคะ หนูผิดตรงไหนคะ ถ้าหนูรักสุนัขมาก และ เห็นว่าการเลี้ยงสุนัขนั้น ดีกว่าการมีแฟนตั้งแยะ หนูว่า สุนัขไม่เคยทำให้หนูผิดหวังนี่คะ

จาก Love me, Love my dog

ตอบ ถ้าคิดแบบหนู หนูก็มีสุนัขต่อไปนะดีแล้ว ไม่ต้องมี แฟนหรอก ขนาดพี่กาละแมร์ยังอยากมีแฟนเลย หนูเอ๋ยยยย

เหตุผลก็คือ หนูมองเรื่องความรักและการมีแฟนเป็น เรื่องของความคาดหวัง และความผิดหวัง รวมทั้งเรื่องการ ควบคุม ถ้าหนูมองว่าการมีแฟนเป็นเรื่องของความ คาดหวัง และความผิดหวัง หนูกำลังเอาตัวของหนูเป็น ตัวตั้ง เป็นองค์ประธาน และเป็นความถูกต้อง

หลายปีก่อน ผมเคยดูรายการคนรักหมา ซึ่งเป็น รายการยามเช้าของต่างประเทศ รายการคนรักหมาจะมี ช่วงหนึ่งที่พิธีกรไปพบกับเจ้าของหมาตามบ้าน และให้ คำแนะนำเรื่องการ “ฝึกหมา”

ตอนหนึ่งหลังจากฝึกให้หมาคาบลูกบอลได้แล้ว พิธีกรถามเจ้าของหมาว่า อะไรคือสิ่งที่ต้องการที่สุดใน การมีหมา

เจ้าของหมาตอบว่า “การควบคุม”

พิธีกรถึงกับทำหน้าไม่ถูกทีเดียว ให้เดาก็คงเพราะว่า พิธีกรคงคิดว่าเจ้าของหมาคงจะตอบว่าความรักหละ มั้ง...

● หากลูกสาววัยเรียนท้อง?!?

ถาม คุณน้ำสมเสร็จครับ ผมดูโฆษณา “น้องปุ๋ยฝ้าย” แล้ว ถอนหายใจเฮือก ด้วยความหวาดกลัว เพราะตัวเองก็มีลูกสาวที่กำลังเป็นวัยรุ่น และเริ่ม สงสัยว่า ผมควรทำเช่นเดียวกับในหนังสือโฆษณาไหมครับ ถ้าลูกสาวผมเจอเหตุการณ์แบบนั้น

จาก พี่น้องปุ๋ยหนูน

ตอบ โฆษณาเขามีไว้กระตุ้นอารมณ์เพราะมันมีเวลา จำกัด เรื่องที่สำคัญก็คือนับจากวันนี้ให้หนักก่อนว่าลูก ของคุณมีโอกาสเป็นน้องปุ๋ยฝ้ายได้ตลอดเวลา และ ประเด็นไม่ใช่ว่าควรทำเช่นเดียวกับในโฆษณาไหม แต่ ไม่ควรให้เรื่องนั้นมันเกิดขึ้นเลยต่างหาก

จากข้อมูลจำนวนไม่น้อย สาเหตุที่เด็กมีเพศสัมพันธ์ กันไม่ใช่เด็กอยากลอง แต่เพราะเด็กไม่สามารถ แสดงออกซึ่งความรักได้อย่างถูกต้อง จึงคิดว่าถ้าไม่ ‘ให้’ เขา จะแปลว่าไม่รัก หรือคิดอีกทางว่าถ้าไม่ ‘ได้’ เขา ก็แปลว่าเขาไม่รัก

สิ่งที่ทำลายการมีลูกวัยรุ่นจึงอยู่ที่การสร้าง บรรยากาศและโอกาส ให้เขาได้คิดพิจารณาเรื่องต่าง ๆ ได้ด้วยตัวของเขาเอง และเป็นเรื่องยากที่จะรู้ว่าเด็กมี เพศสัมพันธ์หรือไม่ แต่เป็นเรื่องง่ายกว่าที่จะรู้ว่า เด็ก สามารถตัดสินใจเรื่องต่างๆ ได้อย่างรอบด้าน และ คำหนึ่งถึงผลดีผลเสีย รวมทั้งมีทางออกให้กับพวกเขา ด้วยความเข้าใจครับ

● ดูเว็บโป๊ พิดไหม?

ถาม มันผิดตรงไหนเนี่ย หน้าสมเสี๊จฯ กับการชอวดูเว็บโป๊ แม้คนดูจะอยู่ในวัยใส่ชุดนักเรียนนะ ถึงต้องห้ามกันนัก ห้ามกันหนา ไหนบอกเรื่องเพศเป็นเรื่องธรรมชาติ จาก คนชี้หูตหงิด

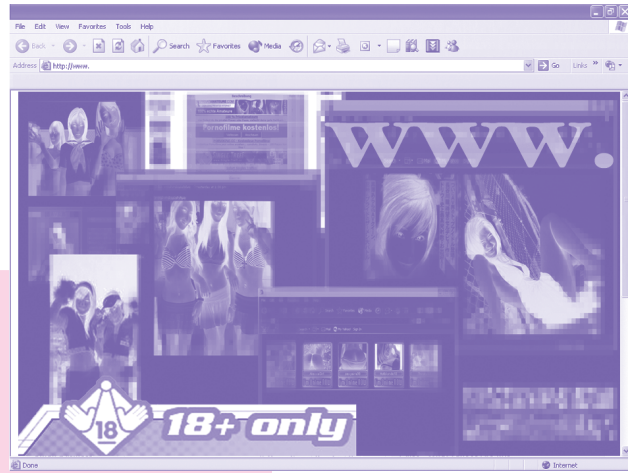
ตอบ เรื่องเพศเป็นเรื่องธรรมชาตินั้นไม่ใช่คำตอบทั้งหมด เรื่องเพศเป็นเรื่องที่เกิดทั้งจากสังคมและจากธรรมชาติ และที่สำคัญเรื่องเพศ “ถูกทำ” ให้เป็นเรื่องธรรมชาติด้วย

เรื่องเพศเป็นเรื่องธรรมชาติก็คือ การที่มนุษย์มีความสามารถในการสืบพันธุ์

เรื่องเพศถูกทำให้เป็นเรื่องธรรมชาติ โดยการมีการกำหนดบทบาทว่ามนุษย์ควรจะสืบพันธุ์เมื่อไหร่ ควรจะถูกระตุ้นและเร้าอารมณ์เมื่อไหร่ อาทิ มนุษย์ไม่ควรสืบพันธุ์ตั้งแต่เมื่อมีความสามารถในการสืบพันธุ์ได้ หรือการซื้อสินค้าเครื่องประดับก็เพื่อนำไปสู่การได้รับความสนใจและได้สืบพันธุ์ และโดยการเอาความสนใจเรื่องเพศนี้มาเป็นจุดขายในหลาย ๆ เรื่อง

ที่นี้การชอวดูเรื่องเว็บโป๊ อันนี้ผิดไหม ตอบว่าผิด แต่จะห้ามไหม อันนี้เรื่องของคุณ มันผิดตรงที่การดูเว็บโป๊มันใช้การมีเพศสัมพันธ์ที่เท่าเทียมในแง่การรับรู้ทั้งสองฝ่าย เพราะคุณกำลังมีจินตนาการการร่วมเพศกับคนที่เขาไม่รู้เรื่องกับคุณ คุณไปคิดกับเขาฝ่ายเดียว เขาไม่ได้ยินยอมกับคุณ ดังนั้นไม่ว่าวัยไหนก็ผิดทั้งสิ้น

คนที่ดูก็ให้รู้เสียว่าผิด อย่าไปคิดว่ามันถูก อย่าไปหาความชอบธรรมว่ามันถูก แต่จะห้ามปรามกันขนาดไหน มันอยู่ที่ว่าจะตั้งหลักกันอย่างไรนั้นแหละครับ 🍷

● คาได้ทีไหน พูไหญ่ใจดี

ถาม อยากมีผูไหญ่ที่เข้าใจเด็กจ้งฮับ หน้าคิดว่ามีอยู่จิงปะบนโลกใบนี้อะ ผมควรไปตามหาแถวไหนดี เวลามีปัญหา

จาก เด็ก ม.ต้น

ตอบ ผูไหญ่ที่เข้าใจเด็กก็คือเด็กที่โตเป็นผูไหญ่ครับผม ถ้าอยากใหผูไหญ่เข้าใจเด็ก ก็จงโตเป็นผูไหญ่เสียแต่วันนี้ แล้วจะมีผูไหญ่เพิ่มขึ้นอีกหนึ่งคนบนโลกที่พร้อมจะพูดคุยกับผูไหญ่คนอื่นๆ ที่ไม่เข้าใจเด็กครับ 🍷

๖๕๕๕(๕-๕)
ก๊วยยิว
หนุ่ยเมืองราด

ไป กับ ไหญ่

ระหว่างการอบรมเรื่อง ‘อนามัยเจริญพันธุ์’ ให้กับแกนนำผู้ติดเชื่อเอชไอวี เรื่องหนึ่งในการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ก็คือ ‘ยาหน’

ผู้เข้าร่วม ๑ : ผมเนี่ยนะ เป็นคนหลังเร็วมาก คือไม่ทันไรก็ไปแล้ว ลองหลายวิธีตั้งแต่ขมิบกัน พยายามไม่คิดหรือหยุดอารมณ์ก็ไม่สำเร็จ สุดท้ายได้ยินเรื่องยาหน

ผู้เข้าร่วม ๒ : เหรอ พี่ หนูเคยได้ยินเหมือนกัน มาราดอน พลังแรด แล้วมันดีมะ

ผู้เข้าร่วม ๑ : พี่ลองแล้ว ได้ผลทันตาเห็นเลย

ผู้เข้าร่วม ๒ : ได้ผล แสดงว่าหลังช้าลง โห เยี่ยม

ผู้เข้าร่วม ๑ : ยิ่งกว่าหลังช้าอีก ไม่หลังไม่หลังเลยแหละ

ผู้เข้าร่วม ๒ : อ้าว...โหงเป็นงั้นล่ะพี่

ผู้เข้าร่วม ๑ : พอได้ยาหนมา พี่ก็เอามาทาจูเลย ทาเยอะด้วย มันเลยซาไปหมด อายว่าแต่จะหลังเลย แข็งมันยังไม่แข็ง แล้วมันจะไปหลังได้ไง โน่น กว่าจะหายซา พอได้หลังก็วันรุ่งขึ้น ซ้ำพอมะ

‘เพศศึกษา’ น่าจะนับเป็นวิชาหนึ่งที่ทำสื่อประกอบการจัดการเรียนรู้ได้ไม่ยาก เพราะเพศศึกษามีเนื้อหาที่ว่าด้วยวิถีชีวิตที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ หันไปทางไหนก็มีเรื่องราวที่อาจหยิบฉวยมาเป็นสื่อ หรือเป็นวัตถุดิบในการออกแบบแผนการเรียนรู้อะไรก็ได้

แน่นอนว่า ครูต้องเห็นความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงของประเด็นในสื่อเหล่านั้น กับวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนรู้เพศศึกษาก่อน

สื่อเหล่านั้นมีหลากหลาย อาทิ ข่าวตามหน้าหนังสือพิมพ์ โฆษณาทีวี เพลง ละคร ภาพยนตร์ หนังสือ ฯลฯ

ยังไม่นับสื่อบุคคล ตั้งแต่สมาชิกในครอบครัวที่เป็นแหล่งเรียนรู้ ลองคิดถึงบ้านที่ให้ผู้เรียนเปรียบเทียบรูปแบบความสัมพันธ์ของหญิงชาย ๓ รุ่น รุ่นปู่ย่าตายาย รุ่นพ่อแม่ และรุ่นพี่ๆ น้องๆ

หรือชุมชนในฐานะแหล่งเรียนรู้ให้ผู้เรียนลองสำรวจรูปแบบ ‘ครอบครัว’ ที่มีในชุมชน บทบาทของผู้หญิง/ผู้ชายในชุมชน ฯลฯ

สิ่งที่ปรากฏในข่าวที่วิพากษ์วิจารณ์กันรายวัน ก็สามารถหยิบไปสร้างการเรียนรู้อะไรก็ได้ไม่ยาก อาทิ แพนชั่นการแต่งตัวของดารานักร้องที่ล่อแหลมเรื่องเพศ สื่อที่ชี้้นำให้เด็กไปเลียนแบบวัฒนธรรมตะวันตก เกมหรือการ์ตูนทำให้การใช้ความรุนแรงเป็นเรื่องธรรมดา ข่าวคลิป์วิดีโอจะทำให้เด็กทำตาม ความเห็นต่อการติตดูชายฉวางในสถานศึกษา การวิจารณ์ชีวิตดาราสาวที่ตั้งครรภ์ รักร้างของดารา การถ่ายภาพเปลือยของคนดัง หรืออาการตกอกตกใจต่อผลงานวิจัยเรื่องพฤติกรรมวัยรุ่นในปัจจุบัน ฯลฯ

เหล่านี้ล้วนนำไปเป็นสื่อได้ แต่เรื่องสำคัญกว่าคือจะนำไปใช้เพื่อวัตถุประสงค์การเรียนรู้อะไร และอย่างไร

‘สื่อ’ เพศศึกษา หาได้รอบตัว

ตัวอย่าง กรณีดาราสาว ‘เบนโล’ หรือโฆษณาห้องปุยฝ้ายที่เป็นที่พูดถึงกันในช่วงที่ผ่านมา

กรณีศึกษาข้างต้น น่าจะมุ่งหมายให้เป็นตัวอย่างที่นำมาศึกษาให้รอบด้าน ให้เห็นความรู้สึกของผู้คนที่เกี่ยวข้อง เห็นปัจจัยต่างๆ ที่ส่งผลต่อปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น

ต่อยอดด้วยการคิดว่า ถ้าเป็นเราจะรู้สึกอย่างไร หากไม่ได้อยากอยู่ในสถานการณ์เช่นนั้น เราจะทำอะไรได้บ้าง หรือจะมีทางออกอย่างไร เรื่องที่เกิดขึ้นสะท้อนวิถีคิดของสังคมในเรื่องเพศอย่างไร ในฐานะหญิงและชาย เราได้เรียนรู้อะไรบ้างกับเรื่องนั้นๆ

ส่วนเป็นแง่มุม ที่จะชวนให้ผู้เรียนคิด วิเคราะห์ได้
คงเป็นเรื่องน่าเสียดาย หากสื่อเหล่านั้นเพียงถูกหยิบยก และเลือกบางแง่มุมมาเป็นเครื่องมือตอกย้ำทัศนคติ หรือความเชื่อเรื่องเพศบางอย่าง เช่น การท้องก่อนแต่ง คือการไม่ทำตามบรรทัดฐานของ ‘ผู้หญิงดี’ ทำให้เป็นที่วิพากษ์วิจารณ์ของสังคม (กรณีดาราสาว) หรือการมีเช็กส์ในวัยเรียนทำให้พ่อแม่ (ซึ่งแสนจะรักลูก) เสียใจ (กรณีปุยฝ้าย)

ทั้งที่ในทั้ง ๒ กรณี มีประเด็นมากมายที่จะช่วยขยายการรับรู้ กระตุ้นการวิเคราะห์ถึงเหตุและผลมากกว่าการมุ่งประเด็นไปที่ การติตรา ‘ผู้หญิง’ ที่กำลังเผชิญสถานการณ์ชีวิต (แต่ละเลยคนอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวที่เกิดขึ้น)

ความแม่นยำในจุดประสงค์ของการใช้สื่อจึงเป็นสิ่งสำคัญ มิเช่นนั้นสิ่งที่เกิดขึ้นอาจเป็นเพียง การใช้สื่อเพื่อการสั่งสอน ห้ามปราม ชี้ผลร้าย และสำทับว่า ‘อย่าทำ’ แทนการกระตุ้นให้เกิดกระบวนการคิด วิเคราะห์ต่อสาเหตุ หรือผลของเรื่องที่เกิดขึ้น และเกิดข้อสรุปของตัวผู้เรียนแต่ละคน

ซึ่งอาจไม่จำเป็นต้องเหมือนกัน...👉

เลี้ยงไก่ชน

การเลี้ยงไก่ และกีฬาไก่ชน เป็นอาชีพที่สร้างความเพลิดเพลินให้ผู้เลี้ยง สร้างรายได้ให้ครอบครัว ชุมชน และช่วยพัฒนาสายพันธุ์ไก่เป็นมรดกทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรมให้แก่สังคม

การพัฒนาสายพันธุ์ไก่ชนเป็นงานที่ยุ่งยาก เช่น เอาไก่ไทยที่อดทน ตีแม่น สวยงาม ผสมสายพันธุ์พม่าที่ดี เจ็บ เร็ว ผสมกับสายพันธุ์เวียดนามที่กระตือรือร้น ผิวหนังหนา ทำให้ได้ไก่ “สามสายเลือด” ที่มีคุณสมบัติสมบูรณ์แบบ สร้างรายได้ให้ผู้เลี้ยงอย่างงดงาม เพราะไก่จะเป็นที่ต้องการของตลาด

แต่อาชีพเสริมที่มาจากภูมิปัญญาเช่นนี้ รัฐไม่เคยส่งเสริม ขณะที่ญี่ปุ่นนำไก่ชนไทยไปพัฒนากับพันธุ์พื้นเมืองจนมีคุณภาพดี และจัดลิขสิทธิ์รับรองเป็นสายพันธุ์ของเขาไปแล้ว

นอกจากนี้การเลี้ยงไก่ยังเป็นกิจกรรมที่ถูกสังคม “ตีตรา” อยู่ตลอดเวลา...

ถ้ามองว่าการชนไก่ คือการทรมานสัตว์ คนกลุ่มหนึ่งไม่ยิ่งกว่าหรือ ที่คิดแต่วิธีประทัดประทาร หรือสร้างอาวุธให้ฆ่าคนได้มากที่สุด แต่การเลี้ยงไก่ชนให้เก่งก็ไม่ต่างจากบั้นนักฟุตบอล นักมวย หรือนักกีฬาอื่นๆ ให้เก่งเช่นกัน

ส่วนเวลานำไก่ไปต่อสู้ ก็มีกติกา มีเทคโนโลยีเพื่อลดความเจ็บปวดให้ไก่ ไม่ใช่ให้ต่อสู้จนตายไปข้างหนึ่ง (โบราณใช้วิธีถึงตายจึงจะแพ้ชนะ เพราะธรรมชาติไก่ชนจะสู้จนตาย)

สำหรับรายได้จากไก่ชน ถ้าคนเลี้ยงสามารถพัฒนาสายพันธุ์จนได้ไก่เก่ง มีคุณสมบัติดี ไก่จะมีราคาตัวละเป็นพันยันเป็นแสน เพราะคนชนไก่จะซื้อไปชนหรือนำไปปรับปรุงพันธุ์กับไก่ของตน

การสร้างรายได้จากไก่ชน จึงไม่ใช่รายได้หลักจากการพนัน เพราะคนเลี้ยงไม่ได้มุ่งการพนัน แต่ต้องการขายสายพันธุ์ แต่ก็ไม่สามารถปฏิเสธได้ทั้งหมดว่าการพนันคือต้นเหตุ

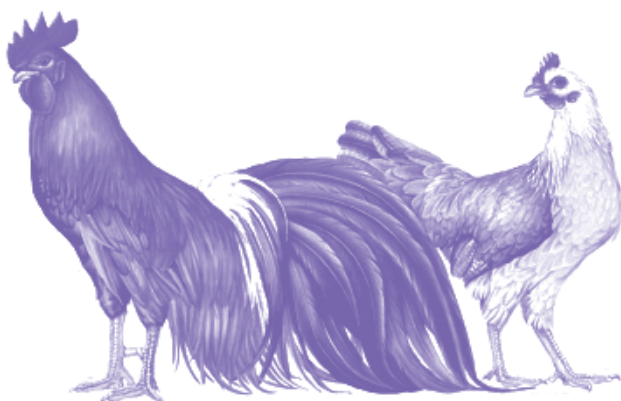
ทว่าการพนันชนไก่ในชนบท มีแค่เดือนละครั้งสองครั้งหลังฤดูเก็บเกี่ยว จึงไม่ส่งผลกระทบต่อรายจ่ายหลักของครัวเรือน แต่มวย หวย ฟุตบอลต่างหากที่เล่นกันทุกวัน วันละหลายรอบ

ส่วนเรื่องหวัดนก ที่ต้องทำลายสัตว์ปีกทุกตัวในรัศมี ๕ กิโลเมตร ทำให้รู้สึกที่เราได้ทำลายทรัพย์สินอย่างไม่รู้ตัว เพราะไม่มีคำตอบว่าสัตว์เหล่านั้นเป็นโรคหรือเปล่า และการให้ความรู้กับชาวบ้านก็ไม่ชัดเจน หากโรคนี้ร้ายแรงจริง สุดท้ายคนจะกลายเป็นผู้ถูกล่าอย่างนั้นหรือ

สำหรับเคล็ดลับในการเลี้ยงไก่ชน ความจริงก็มีหลายรูปแบบ ที่จะแนะนำต่อไปนี้เป็นประสบการณ์ดี ๆ ที่อยากนำมาแบ่งปัน

ก่อนออกชน ๒ อาทิตย์ ต้องให้ไก่วิ่งวันละ ๑๐-๑๕ นาที กระโดดวันละ ๕๐-๖๐ ครั้ง อาบน้ำ ตากแดด พอแห้งเข้าร่ม ให้นอนพักผ่อนเพื่อคูนน้ำหนัก และให้กินแกงหอยขมใส่ขี้เหล็ก ช่วยให้เลือดลมเดินสะดวก เพราะขี้เหล็กเป็นยาระบายอ่อนๆ และให้บอระเพ็ด ๒-๓ ช้อนเท่านี้วิก้อยดองน้ำผึ้งแก้ปวดเมื่อย

หากทำได้ตามนี้ว่าไก่อดทน และสู้ไม่ถอยแน่นอน

เที่ยวทั่วไทย ไบกับเอ็มที

สุวิลา ยืนพงษ์พิพัฒน์
วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี ชลบุรี

ไอ้พญา...ไม่ลาก่อน

หาดพัทยาที่คนทั่วโลกนิยมไปเที่ยวกัน มีประวัติย้อน
ไปกว่า ๒๐๐ ปีทีเดียว

เล่ากันว่า พระเจ้าตากสินครั้งที่ฝ่าวงล้อมพม่าออกมา
รวมพลฝั่งตะวันออก ได้หยุดพักแรมที่นาจอมเทียนและทุ่งไก่อ
เตี้ยสัตหีบ ภายหลังชาวบ้านเรียกตำบลนี้ว่า ‘ทัพพระยา’ ต่อ
มาเรียกใหม่เป็น ‘ทัพธยา’ และกลายเป็น ‘พัทยา’ ในที่สุด

บางคนก็เล่าว่า พัทยานามาจากชื่อของลมทะเล ที่พัดจาก
ตะวันตกเฉียงใต้ไปตะวันออกเฉียงเหนือในต้นฤดูฝน

ในปี พ.ศ. ๒๕๐๔ ระหว่างสงครามเวียดนาม ทหาร
อเมริกันได้เข้ามาตั้งฐานทัพในไทย และได้มาพักผ่อนเข้า
บ้านพักตากอากาศที่หาดพัทยา และนี่เองเป็นจุดเริ่มต้นที่
ทำให้พัทยาเป็นที่รู้จักไปทั่วโลก

ใกล้พัทยานี้มีสถาปัตยกรรมไม้ที่มีขนาดใหญ่ที่สุดของ
สยาม ชาวบ้านโดยทั่วไปเรียกว่า ‘วังโบราณ’ บ้างก็เรียกตาม
วัสดุของตัวอาคารที่สร้างด้วยไม้ว่า ‘ปราสาทไม้’ แต่เรามัก
จะได้ยินกันในชื่อปราสาทสังฆกรรม

สถาปัตยกรรมหลังนี้สื่อให้เห็นถึงความสำคัญของ
ศาสนาและปรัชญา โดยเชื่อว่ามนุษย์เกิดและดำเนินชีวิตอยู่
ได้ด้วย ๗ สิ่งที่สำคัญ คือ ฟา ดิน พ่อ แม่ พระอาทิตย์
พระจันทร์ และดวงดาว ซึ่งปราสาทสังฆกรรมได้นำเสนอสิ่งก่อ
กำเนิดทั้ง ๗ ผ่านรูปแกะสลักไม้ซึ่งประดับอยู่ภายในตัว
ปราสาท สวยงามมาก แต่ค่าเข้าชมค่อนข้างแพง คนละ
๕๐๐ บาท

ระหว่างพัทยาได้กับหาดจอมเทียน คือเขาพัทยา
บนยอดเขามีสถานีวิทย์ สทร. ๕ พระพุทธสุโขทัยชลทาน
และพระรูปจำลองของเสด็จเตี้ย กรมหลวงชุมพรฯ

จากยอดเขานี้ นักท่องเที่ยวสามารถชมทัศนียภาพของ
เมืองพัทยาและอ่าวพัทยาได้เกือบทั้งหมด โดยเฉพาะเวลา
กลางคืนจะสวยงามมาก

ถัดไปคือหาดจอมเทียน บรรยากาศแบบชายทะเลมีทั้ง
แบบสนุกสนานและแบบเงียบสงบ

หากจะไปดูแหล่งรวมพันธุ์ปลาทะเลในอ่าวไทยก็ต้องที่
อันทอร์ วอเตอร์ เวิลด์ ค่าเข้าชม ๑๘๐ บาท สามารถชม
ปลาผ่านอุโมงค์แก้วยาว ๑๐๕ เมตร เห็นปลาประเภทต่างๆ
ที่ว่ายอยู่รอบๆ ได้ ๑๘๐ องศา

ถัดไปคือวัดญาณสังวราราม เลย์จากจอมเทียนไปทาง
สัตหีบไม่ถึง ๒๐ นาที (ผ่านที่ทำงานผู้เขียนไปนิดเดียว)
เป็นพื้นที่วัด ๓๖๖ ไร่ และเป็นพื้นที่ตามโครงการพระราชดำริ
อีก ๒,๕๐๐ ไร่ มีเจดีย์และโบสถ์วิหารที่สวยงามมาก

สำหรับอาหารทะเล เดี่ยวนี้เขานิยมไปกินกันแถวบ้าน
อ่าวหรือเลยไปทางบางเสร่ อาหารสด อร่อย เร็ว และถูก
กว่าทางพัทยาด้วย

พัทยานี้มีสถานที่ที่น่าสนใจมากมาย ใครเคยไปแล้วก็ไปอีก
ได้ ไม่ต้อง ‘ลาจาก’ เหมือนในเพลง
ก็ไม่ผิดกติกาใดๆ 🍹

จาก ‘เรื่องราวส่วนตัว’ ถึง ‘โคตรรักเอ็งเลย’...

แรงบันดาลใจแห่งชีวิตสมรส

ในคืนที่ภรรยาของเขาคลอดลูกนั่นเอง ที่เบิร์ดเริ่มต้นหนีออกจากชีวิตสมรส เขาซื้อแผนที่ทวีปแอฟริกา เขาหาเรื่องทะเลาะกับวัยรุ่นข้างถนน เขากลับไปหาคนรักเก่าสมัยมหาวิทยาลัย เขาตี้มเครื่องตี้มแอลกอฮอล์จนเมามาย และอาเจียนออกมากลางห้องเรียนที่เขาเป็นครูสอน

และเมื่อพบว่าลูกชายของเขาเกิดมาด้วยอาการผิดปกติทางรูปสมอง เขาก็ตัดสินใจจะจบชีวิตลูกของตัวเองด้วยมือของแพทย์คนหนึ่ง เขารู้สึกกลัวว่าสายฝนไปคลินิกแห่งนั้น...

รงค์ประสบความสำเร็จล้มเหลวด้านการทำงาน บทภาพยนตร์ของเขาไม่ซับซ้อนเช่นเคย พอๆ กับชีวิตคู่ที่ซับซ้อน ภรรยาปฏิเสธความสัมพันธ์ทางเพศ ภาพหลอนจากลูกชายที่ตายไป เขาหาทางออกด้วยการไปเที่ยวผู้หญิงและถูกจับได้

ในขณะที่แดงต้องการความรักอันโรแมนติกอีกครั้ง ท่ามกลางชีวิตคู่อันซบเซา ก่อนที่เธอจะปันใจให้กับแพทย์หนุ่มประจำตัว เขานอกกายแต่เธอนอกใจ ทั้งคู่ทะเลาะกัน เขาขอให้เธอมีเหตุผล แต่แดงกลับบอกว่า ‘ชีวิตคู่เป็นเรื่องของการยอม ไม่ใช่เรื่องของเหตุผล’

ความขัดแย้งรุนแรงขึ้นทุกทีก่อนที่แดงจะขับรถตกหน้าผา...

เบิร์ดพบกับเพื่อนเก่าในวัยเยาว์ที่บาร์แห่งหนึ่ง การปล่อยให้เพื่อนรับโทษอยู่เพียงคนเดียวในอดีตเป็นสิ่งแปลกหลอนเบิร์ด

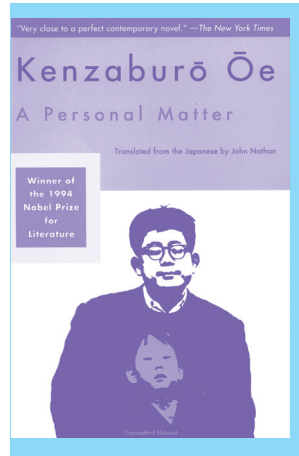
เขาได้โอกาสทบทวนอีกครั้งว่าเขาจะหนีความรับผิดชอบอีกหรือไม่ เขาจะเลือกสิ่งใดระหว่างการตามหาความฝันและความต้องการส่วนตัว กับบทบาทของพ่อที่กำลังเริ่มขึ้น และดูเหมือนจะเต็มไปด้วยปัญหามากมาย

รงค์จมอยู่กับความรู้สึกผิดว่า เขาเป็นต้นเหตุการตายของแดง ภาพหลอนของลูกที่ตายมีมากขึ้นทุกทีพร้อมกับภาพของแดง

เขาเริ่มต้นชีวิตใหม่อีกครั้งด้วยการติดต่อกับผู้หญิงคนหนึ่ง ก่อนจะพบว่าเธอคือแดงนั่นเอง ที่ไม่ได้ตายจากไป

ทั้งคู่สร้างครอบครัวใหม่อีกครั้ง (แม้จะลับสนด้วยการเล่าเรื่องที่ย้อนไปย้อนมาเต็มที่) แต่คราวนี้เขาทั้งคู่จะจัดการความขัดแย้งอันเกิดจากความต้องการที่ไม่เท่ากันได้หรือไม่

ปมปัญหาใหญ่ข้อหนึ่งในชีวิตสมรสปัจจุบันคือ การจัดการแรงปะทะหรือแรงเสียดสีระหว่างสิ่งที่เรียกว่า ‘ความต้องการส่วนตัวหรือ

ความเป็นปัจเจก’ กับ ‘ความต้องการของสิ่งที่เป็นสถาบันหรือครอบครัว’

เคนซาบูโร โอเอะนักเขียนรางวัลโนเบลชาวญี่ปุ่นสะท้อนปัญหานี้ไว้ในวรรณกรรม ‘เรื่องราวส่วนตัว’- Personal Matter เมื่อเกือบ ๓๐ ปีก่อน ในขณะที่ฟัง ลำพระเพลิง พูดถึงปัญหานี้ในภาพยนตร์เรื่อง ‘โคตรรักเอ็งเลย’ เมื่อต้นปี

สังคมแบบทุนนิยมในปัจจุบัน

ได้เปิดโอกาสให้มนุษย์เรามีทางเลือกมากมายอย่างไม่เคยมีมาก่อน เราสามารถเลือกรูปแบบชีวิต อาชีพ สิ่งของ หรือแม้กระทั่งเพศได้ตามใจปรารถนา

โอกาสที่เปิดกว้างเช่นนี้ได้นำมาซึ่งปัญหาใหญ่ เมื่อมันต้องกระทบกับสิ่งที่เรียกว่าจารีตหรือประเพณีของสถาบันนั้นๆ

ยกตัวอย่างเช่น เมื่อผู้หญิงสามารถประกอบอาชีพได้มากมายและประสบความสำเร็จ ใครเล่าที่จะทำหน้าที่ดูแลบ้านช่องและครอบครัวในอดีต เมื่อเยาวชนสามารถเข้าถึงข้อมูลด้านเพศได้ การแจกจ่ายถุงยางอนามัยกันเองควรกระทำหรือไม่

ขอบเขตของปัจเจกชนอยู่ที่ใด อะไรเล่าสำคัญกว่ากัน ระหว่างการได้ในสิ่งที่เราฝัน (ตามคำชักชวนของโฆษณามือถือ) กับการเสียสละเพื่อรักษาผลประโยชน์ส่วนรวม

สิ่งที่น่าสนใจในปัญหาข้อนี้คือ การแสวงหาขอบเขต เราอาจเพลิติเพลินกับความสุขส่วนตัวได้ แต่ขอบเขตนั้นอยู่ที่ใด เราอาจมีเสรีภาพมากขึ้น แต่ขอบเขตนั้นอยู่ที่ใด

นักมานุษยวิทยากลุ่มหนึ่งในสหรัฐฯ เคยเสนอว่า วินาทีที่ผิวของฟองอากาศของเราไปแตะโดนของผู้อื่นเข้า คือวินาทีที่เกิดขึ้นของความสัมพันธ์

การรักษาระยะห่างที่มากเกินไปแม้ไม่เกิดแรงปะทะก็จริง แต่ก็ไม่ได้เกิดความสัมพันธ์ด้วย

ในแง่นี้ชีวิตสมรสจึงเป็นบทเรียนพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนรู้การจัดการความสัมพันธ์

อัตราความล้มเหลวจำนวนมากของชีวิตสมรสได้สะท้อนออกมาในความสัมพันธ์ด้านอื่นระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ครูและศิษย์ รัฐและประชาชน

ความเป็นปัจเจกแม้จะนำมาซึ่งความเป็นอิสระ แต่มันก็ได้นำมาซึ่งความอ้างว้างด้วย

ช่วยครูด้วย !!!

นักเรียนไม่ฟังคำเตือนของครู

ถาม ครูรู้สึกว่ เด็กๆ ไม่ค่อยตั้งใจฟังเวลาผู้ใหญ่ ตักเตือน ว่ากล่าว (โอเค อาจจะเป็ือ) แต่ว่ครูอยาก ให้เด็กๆ เข้าใจ และฟังผู้ใหญ่อย่างตั้งใจบ้าง ซายพเนจรมีเคล็ดลับ หรือคำแนะนำในเรื่องนี้ใหม่ ที่จะช่วยลดช่องว่างของครูกับเด็กกลงได้

ขอบใจมากครับ
ครูวิทย์

ตอบ โอ้ยยยย... ปัญหาโลกแตกอีกแล้ว ครับ ก่อนอื่น ต้องขออธิบายในกรณีของผมนเองก่อนเลย ที่ผม ไม่ค่อยเชื่อฟังผู้ใหญ่เวลาเค้าตักเตือน เพราะว่าเวลาที่เค้ามาตักเตือนผม (หรือที่เรียก “ว่า” นั่นแหละ) มักจะตักเตือนในแบบที่ผมไม่ค่อยชอบ เช่น ว่ามาโดยไม่รู้ว่าสิ่งที่ผมทำ ผมทำไปเพื่ออะไร และเพราะอะไร

และถ้ามันเป็นครั้งแรกที่เค้าตักเตือนผมแบบนั้น มันจะทำให้ครั้งต่อๆ ไป ผมจะไม่ค่อยรับฟังอะไรจากเค้า (ความเกลียดชังแรกพบ)

แต่ถ้ามีคนมาตักเตือนในลักษณะที่ผมรู้สึกว่เข้ามา ด้วยความหวังดี มันจะทำให้ผมรับฟังทุกๆ อย่างจากเค้า แม้ว่าครั้งหลังๆ จะว่าผมแรงแค่ไหน ก็ยังพอรับได้อยู่ดีแหละครับ มันอาจจะเกิดจากครั้งแรกเอง หรือวิธีการเข้าถึงของตัวคุณครู

ถ้าเด็กในการดูแลของคุณครูมีปัญหาเรื่องการไม่สนใจเรียน ไม่ใช่การเข้าไปบอกเค้าตรงๆ ว่ เค้าควรจะตั้งใจเรียนให้มากกว่านี้ จะแก้ปัญหาก็ลองเดินเข้าไปคุยถึงปัญหาที่เค้ามีก่อน ว่ปัญหาอะไรที่ทำให้ไม่สนใจเรียนมาจากอะไร เช่น ครอบครัว เพื่อน อาจารย์ ความรัก ฯลฯ

เมื่อรับรู้ถึงสิ่งที่ส่งผลให้เกิดปัญหาแล้ว ก็แก้จากจุดนั้น แก้ปัญหาที่ต้นเหตุ ไม่ใช่ที่ปลายเหตุ มันจะทำให้ทุกอย่างง่ายขึ้นเองครับ

ปัญหาอื่นๆ ก็เหมือนกัน ถ้าหาสาเหตุที่ทำให้เค้ามี ปัญหาได้ และใช้วิธีการพูดคุย อาจจะเป็นกับตัวนักเรียนที่มี ปัญหา หรือเพื่อนของเค้า น่าจะง่ายกว่าการเข้าไปตักเตือนกันตรงๆ จะทำให้เค้าสนใจและเชื่อฟังมากขึ้น โดยไม่ต้องบังคับเลย

เพราะเค้าจะค่อยๆ ซึมซับความคิดที่เรามีต่อเค้า โดยการพูดคุยครับ

นี่เป็นความคิดเห็นของเพื่อนๆ ผม ผ่านทาง MSN ครับ

๓๗[L]unati[C]๓๗<

GaPoLo status : เธอไม่เคยรู้ says:

ทั้งครูและเด็กๆ อาจจะต้องปรับเข้าหากันคนละครึ่งทาง หากเป็นเรื่องยากที่ให้เด็ก เล็กๆ ปรับตัว เพราะฉะนั้นครูควรเป็นหลัก ในการปรับ ตามพฤติกรรมเด็กส่วนมาก ชอบครูที่อ่อนโยนและใจดี จึงขอให้ครู อย่าพยายามใส่อารมณ์ หรือแสดง อารมณ์โกรธต่อหน้าเด็กมาก หากถ้าเด็กดื้อก็

ไม่ใช่ที่จะไม่ดูเลย ดูได้ ทำโทษได้ แต่พอประมาณ

๓๗[L]unati[C]๓๗ GaPoLo status :

เธอไม่เคยรู้ says:

ส่วนเด็ก เมื่อครูใจดี เด็กก็จะเข้าหาได้ง่าย และสนิท สนมมากขึ้น

๓๗[L]unati[C]๓๗ GaPoLo status :

เธอไม่เคยรู้ says:

คิดไม่ออกแล้ว = =

Tews - Clan LoEX says:

ทั้งสองฝ่ายต้องหันหน้าคุยกันถึงเรื่องที่ไม่เข้าใจกัน เอา ให้เคลียร์ ถ้าเด็กไม่รับฟัง ครูต้องสรรหาวิธี relax ให้เด็กผ่อนคลายแล้วค่อยคุย

พัท ธ ม น :: สิ่งทีประเสริฐทีสุดของมนุษย์ คือ การให้อภัย.. says:

ก็ต้องทำตัวให้สนิทกะเด็กก่อน

พัท ธ ม น :: สิ่งทีประเสริฐทีสุดของมนุษย์ คือ การให้อภัย.. says:

แล้วก็บอกอย่างมีเหตุผล

(ซายพเนจรเป็นนามปากกาของเด็กหนุ่มย่าง ๑๖ ปี ซึ่งอาสา มาทำหน้าที่ตอบปัญหาทีคาใจผู้ใหญ่ ใครอยากได้คำตอบแบบ ‘แนวแนว’ เชิญส่งคำถามมาที wanderer_loso@hotmail.com)

เตรียมต้อนรับกลุ่มเขาวงกตอาเซียนะบ้องใหม่....

จากค่ายรู้เท่าทันสื่อ จ.เพชร

เยี่ยม...เขาวงกต ๒ ฉบับก่อนพาท่านไปรู้จักกลุ่มเขาวงกตหมากเล็บแมว จ. อุดรธานี และกลุ่มมหาสดัม จ.นครศรีธรรมราชไปแล้ว ทั้งสองกลุ่มล้วนถือกำเนิดมาจาก **‘ค่ายเขาวงกตรู้เท่าทันสื่อ’** ทั้งสิ้น ฉบับนี้เราจะพาท่านไปเยี่ยมค่ายเขาวงกตรู้เท่าทันสื่อครั้งล่าสุด ที่จังหวัดเพชร

ค่ายนี้จัดขึ้นเมื่อวันที่ ๒๔ - ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ โดยสำนักมาตรฐานการอาชีวศึกษาและวิชาชีพ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ร่วมกับองค์การแพธ ผู้ร่วมค่ายได้แก่ เขาวงกตระดับปวช.๑ ๒ และปวส.๑ รวมทั้งอาจารย์ที่ปรึกษารวม ๘๐ คนจากวิทยาลัย ๑๖ แห่งในเชียงใหม่ เพชร นครสวรรค์ และมหาสารคาม

เป้าหมายของค่ายเป็นกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องเพศและเสริมทักษะการสื่อสารแก่เขาวงกต เพื่อนำความรู้เรื่องเพศไปสื่อสารต่อในวิทยาลัย ซึ่งต่อไปจะพัฒนาเป็นกลุ่มแกนนำเขาวงกตอาเซียนะบ้องในภาคเหนือ...เหมือนที่ค่ายรู้เท่าทันสื่อครั้งก่อนๆ ได้หว่านเพาะเมล็ดพันธุ์แห่งศักยภาพของเขาวงกตกลุ่มหมากเล็บแมวในภาคอีสาน กลุ่มมหาสดัมในภาคใต้ และกลุ่มบาลีสายในภาคตะวันออกมาแล้วนั่นเอง

กิจกรรมในค่าย แม้ว่าเขาวงกตส่วนใหญ่จะได้เรียนเพศศึกษามาบ้างแล้ว แต่ก็ยังแปลกใจกับข้อมูลใหม่ๆ เช่น กิจกรรมที่ธาริกา เอ็กเกริก วิทยากรจากเครือข่ายผู้ติดเชื้อเอชไอวี/เอดส์ ภาคเหนือตอนบน มาแลกเปลี่ยนเรื่อง ‘เอดส์รักษาได้’

กนกพร แสงโพธิ์ (กิ๊ก) วิทยาลัยเทคนิคเชียงใหม่ กล่าวว่่า ‘หนูเพิ่งจะทราบจากค่ายนี้เองว่าเราไม่สามารถ

มองออกว่าใครติดเชื้อเอชไอวีบ้าง และเพิ่งรู้ว่าเอดส์รักษาได้ หากผู้ติดเชื้อเอชไอวีได้รับยาต้านไวรัส เรื่องนี้เป็นประเด็นใหม่ที่อยากจะนำไปเผยแพร่ให้เพื่อนๆ รู้ค่ะ’

นอกจากนี้ น้องๆ ยังได้เรียนรู้เรื่องการวิเคราะห์สื่อ เรื่องการมีเพศสัมพันธ์อย่างปลอดภัย รวมทั้งการเสริมทักษะการสื่อสารด้านละครเวที การจัดรายการวิทยุ และสื่อสิ่งพิมพ์

ทศพร แมตสอง (โอ) วิทยาลัยเทคนิคแพร่ ประธานองค์การช่างเทคนิคในอนาคตแห่งประเทศไทย ซึ่งเดิมจัดรายการวิทยุคลื่น FM ๑๐๗.๒๕ ในพระราชูปถัมภ์ของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ เล่าว่่า ‘ผมและเพื่อนๆ จะจัดรายการวิทยุ และจะจัดอบรมให้เพื่อนนักศึกษาได้รับความรู้เรื่องเพศ ผอ.สนับสนุนกิจกรรมนักศึกษาเต็มที่โดยเฉพาะเรื่องเพศ ถึงกับมีผู้ชายถุงยางอนามัยหยอดเหรียญในโรงอาหารของวิทยาลัยด้วย’

ศราวุฒิ อัมพนันต์ (แมน) วิทยาลัยอาชีวศึกษา นครสวรรค์ เล่าว่่า ‘ผมจะเน้นสื่อสิ่งพิมพ์เป็นหลัก ประเด็นที่อยากจะสื่อมากที่สุดคือการใช้ถุงยางเพราะเป็นเรื่องใกล้ตัว และวัยรุ่นมักกลัวท้องจึงใช้แต่ยาคุมกำเนิด ซึ่งไม่สามารถป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้’

ขวัญชนก เจกะโพธิ์ (น้ำตาล) วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชร เล่าว่่า ‘ที่วิทยาลัย ทุกวันพุธ มีคาบรวมนักศึกษาในห้องประชุม จึงคิดว่าจะไปขอเวลา ๓๐ นาทีเพื่อแสดงละครให้เพื่อนๆ ชม’

นี่เป็นเพียงตัวอย่างของกิจกรรมที่เขาวงกตมีแรงใจอยากจะกลับไปสร้างสรรค์กิจกรรมดีๆ ต่อไป

บ๊อบบี้ (^-^)

ก้าวปี 4

หนังสือเมืองเรา

มุ่งกันเกินไป

ในการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่สภามหาวิทยาลัยให้มีความรู้เรื่องเอตส์ในชุมชน วันหนึ่งมีการทำแบบฝึกหัดเกี่ยวกับการสื่อสารเรื่องเพศ เจ้าหน้าที่สาวน้องใหม่คนหนึ่งถูกมอบหมายให้ไปทดลองของขงอนามัยจากสถานอนามัยใกล้ๆ

วิทยากร : เอ้าน้อง ลองเล่าซิ เป็นไงไปขงขงขงจากอนามัย

สาวน้อย : โหพี่ หนูอาย อาย เกิดมาก็ไม่เคย พอไปถึงอนามัย เจอหมอผู้ชาย เขาก็เข้าไปขงขงขง หมอบอกว่าวันนี้วันเสาร์เป็นวันหยุด ให้มาใหม่วันจันทร์

วิทยากร : อืม แล้วเราทำไงต่อ

สาวน้อย : หนูก็ต่อรองว่า หมอยังเปิดอนามัยรักษาคนไข้วันหยุดได้ ก็น่าจะให้ขงขงขงได้

วิทยากร : แล้วไงต่อ

วิทยากร : หมอบอกว่า คนไม่สบายเป็นเรื่องเร่งด่วน แต่ขงขงขงไม่เร่งด่วนรอได้ ให้มาเอาวันจันทร์ คุยกันตั้งนาน สรุปลแล้วหนูไม่ได้ขงขงขง

วิทยากร : สมมุติว่าให้เราไปขงขงขงวันจันทร์อีกครั้ง

สาวน้อย : โอ๊ย ยังไงก็ไม่ไปแล้ว ซีนหนูไปอีก หมอเค้าคงนึกในใจว่า แหม... อีนี่มันมุ่งมั่นในการมีเพศสัมพันธ์มาก ไม่เอาแล้ว ไปซื้อเองดีกว่า

มันเลิกไป...

สำนักงานมูลนิธิเข้าถึงเอดส์ เป็นคลังเก็บขงขงขงอนามัย โดยบางส่วนเป็นขงขงขงสำหรับให้โรงเรียน แจกเด็กนักเรียนในโครงการก้าวต่างๆ บางส่วนเป็นขงขงขงสำหรับแจกให้กับกลุ่มผู้ติดเชื้อเอชไอวีในจังหวัดต่างๆ และบางส่วนก็แจกสำหรับประชาชนทั่วไป โดยบรรจุหีบห่อแตกต่างกัน

วันหนึ่งแกนนำกลุ่มผู้ติดเชื้อก็มาขอเบิกขงขงขงเพื่อไปแจกในกลุ่ม..

แกนนำกลุ่มผู้ติดเชื้อ : พี่ หนูมาขอเบิกขงขงขงไปแจกเพื่อนหน่อยคะ

เจ้าหน้าที่มูลนิธิฯ : ได้ แต่ขงขงขงสำหรับกลุ่มเรามาหมดแล้วนะ ล็อตใหม่ยังไม่ได้ส่งมาเลย ตอนนี้เหลือแต่ขงขงขงของเด็กนักเรียน เอาขงขงขงของเด็กไปใช้ก่อนก็แล้วกันนะ

แกนนำกลุ่มผู้ติดเชื้อ : จะดีหรือ หนูกลัวเพื่อนๆ จะว่าเอา

เจ้าหน้าที่มูลนิธิฯ : อ้าว จะว่าอะไรละ ก็โควต้าของเรามาหมดเกลี้ยง ก็ยืมขงขงขงของเด็กไปใช้ก่อนก็ได้

แกนนำกลุ่มผู้ติดเชื้อ : หนูไม่รู้ว่าจะเอาไปใช้รีเปล่า

เจ้าหน้าที่มูลนิธิฯ : ทำไมจะไม่ใช้ ก็ขงขงขงเหมือนกัน

แกนนำกลุ่มผู้ติดเชื้อ : ก็ถูก ขงขงขงเหมือนกัน แต่พี่บอกว่ามันเป็นขงขงขงของเด็ก แต่เพื่อนในกลุ่มหนูเป็นผู้ใหญ่กันหมดแล้ว ให้ไปใช้ขงขงขงของเด็ก มันไม่เลิกเกินไปหรือพี่